

R. L. STINE'S

GHOSTS OF

FEAR STREET

Đêm Của
Ma Mèo

iSach.info

ĐÊM CỬA MA MÈO

R. L. STINE

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mày có thể làm được việc này, Wendy. Hãy tập trung.

Wendy Chapman dồn hết sự chú ý vào cây xà rộng mười xăng ti mét. Thể thao là môn em ưa thích trong số các môn học ở trường. Nhưng việc giữ thăng bằng trên xà đã làm em sợ.

- Đẹp đấy, - cô bạn thân nhất của em là Tina Barnes trầm trồ thán phục.

Lần này mình sẽ không rơi. Mình sẽ không!

Sàn nhà ở xa bên dưới. Wendy thở thật sâu. Em đang cố chế ngự nỗi sợ bởi độ cao. Nó luôn làm em choáng.

- Xì ì ì!

Wendy liếc về phía phát ra âm thanh từ dưới sàn. Khuôn mặt giấu cột của Nancy Morrow đập vào mắt em. Nancy xì thêm lần nữa rồi khua khua cánh tay nhại điệu bộ ai đó đang rơi.

Wendy nhìn lại cây xà. Hãy quên Nancy đi! Em thầm nhắc mình. Hãy tập trung để giữ thăng bằng.

Nhưng đã quá muộn, cái liếc nhìn đã khiến em choáng. Wendy loạng choạng rồi rơi khỏi cây xà. Cô Mason, giáo viên thể dục, giơ tay đỡ em đứng trên nệm nhưng em rơi mạnh, ngã nhào về phía trước.

- Sao vậy Wendy - Nancy khiêu khích – Tổ nghĩ mèo thì luôn đứng được trên chân khi rơi chứ?

Nó bắt đầu cười và mấy đứa bạn kênh kiệu của Nancy cũng cười rống lên.

Mặt Wendy nóng bừng vì xấu hổ. Nancy luôn chế giễu em!

- Đủ rồi đấy, Nancy! – Cô Mason nói. Cô vỗ nhẹ vào vai Wendy - Wendy, em tập khá lắm, em sẽ tiến bộ nhanh thôi.

- Cám ơn cô!

Wendy lí nhí đáp. Em cố nở nụ cười. Nhưng trong lòng rất buồn. Thứ bảy tới, ba cô bé đứng đầu câu lạc bộ sẽ được chọn để biểu diễn ở trường Shadyside trong cuộc gặp mặt với toàn thành phố. Giờ thì mình sẽ chẳng được chọn nữa rồi, em buồn bã nghĩ.

Trên đường đến phòng thay quần áo, Nancy lại trêu Wendy.

- Có lẽ đám bạn mèo tí hon của cậu sẽ dạy cho cậu mấy bài học, Wendy à! – Nó vẫn tiếp tục. – Loài mèo giữ thăng bằng tốt lắm, có phải không?

Nancy vuốt mái tóc đen sẫm được chải cẩn thận của mình ra sau.

Bực mình, Wendy xỏ tung mái tóc vàng mỏng của mình xuống.

- Hãy để tớ yên! – Wendy nói to.

- Ái chà, tớ nghĩ đấy là ý kiến hay lắm, - Nancy vẫn cứ trêu. Giọng nó vẫn dịu dàng, nhưng Wendy đã kiềm chế được cơn giận. - Tớ nghĩ cậu rất muốn giống những con mèo dễ thương ấy cơ mà.

- Tại sao Nancy không chịu để tớ yên cơ chứ?

Wendy phàn nàn khi em và Tina rời trường sau buổi tập ở câu lạc bộ thể thao. Tina nhún vai.

- Chắc cậu ấy ganh tỵ vì cậu học nhảy lớp.

Wendy học nhảy lớp năm. Đa số học sinh lớp sáu đều ở độ tuổi mười hai. Nhưng chỉ có em là mười một tuổi mà vẫn học giỏi. Mẹ em bảo em lớn trước tuổi.

- Đừng có lo, - Tina nói tiếp lúc đang buột cái đuôi gà màu nâu dài của mình, - Chẳng chóng thì chầy, Nancy sẽ tìm người khác để châm chọc.

- Ừ, tớ muốn cậu ấy làm điều ấy nhanh đi!

Tina và Wendy nhìn hai phía đường rồi đi qua, về phía điểm dừng xe buýt.

- Nhưng tại sao cậu ấy lại ghét mèo đến thế kia chứ?

Wendy chẳng thể hình dung nổi có ai đó lại có thể không quý những con vật xinh xắn ấy.

- Cậu không biết à? – Tina hỏi - Cậu ấy dị ứng với chúng. Em trai cậu ấy bảo với tớ là nếu cậu ấy đứng gần một con mèo thì cậu ấy sẽ bị sổ mũi và hắt xì hơi.

- Tớ ước bây giờ mình có một con mèo để mang gí mà mũi cậu ấy! – Wendy hồ hởi nói.

Tina cười, đôi mắt nâu tròn của cô bé lấp lánh.

- Cậu có thể kiếm được một con ở chỗ triển lãm mèo.

Cuộc triển lãm mèo ở Shadyside đã khai mạc chiều hôm ấy. Wendy và Tina đã mong đợi nó suốt từ nhiều tuần nay.

Wendy thở dài. Em yêu mèo. Nhưng bố mẹ em không cho phép em nuôi.

Chiếc xe buýt màu đỏ của thành phố đỗ lại.

- Ta đến xem cuộc triển lãm mèo đi!

Wendy reo lên. Em và Tina vỗ tay vào nhau năm lần rồi lên xe.

Cuộc triển lãm mèo được tổ chức tại một toà nhà còn để trống phía bên kia đại lộ Mall. Khi hai cô bé ra khỏi xe buýt, Wendy ngược mắt nhìn, em chỉ tay vào tấm băng vải treo vắt qua trước toà nhà.

- Nó kia kìa! Cuộc triển lãm các loài mèo ở Shadyside.

Em đọc lớn.

Em nắm tay Tina rồi cả hai chạy vào cổng. Những tiếng meo meo từ bên trong như đang mời gọi Wendy. Em há hức đến nỗi gần như quên cả lấy lại tiền thừa khi em mua vé giá năm mươi xu.

Căn phòng lớn được xếp đầy những cái bàn dài. Những chiếc lồng nhốt mèo lớn và mèo con được đặt lên bàn. Chủ của chúng ngồi phía sau.

Mắt Wendy sáng rực lên.

- Tớ chưa từng được thấy nhiều mèo như thế này! – Em thốt lên. -
Tớ có thể ở lại đây suốt cả tuần.

- Tớ cũng thích mèo, - Tina tán thành. - Nhưng chẳng có ai mê mèo như cậu!

- Tớ biết, - Wendy đồng ý. - Tớ yêu chúng. Cậu có nghĩ là bố mẹ tớ đồng ý cho tớ ở lại đây mãi không?

Hai cô bé đi lang thang, dọc ngang theo lối đi. Wendy không biết phải xem nơi nào trước. Những chú mèo xinh quá! Con sau lại còn đẹp hơn con Wendy đã xem trước.

Wendy dừng lại trước cái lồng nhốt con mèo có bộ lông dài, màu trắng sọc vàng. Nó lớn gần bằng con chó cảnh.

- Cyril là con mèo thuộc dòng họ Maine, chủ của nó nói với em. –
Cháu thích vuốt ve nó chứ?

- Ô, cháu được phép chứ?

Wendy thò tay vào lồng vuốt bộ lông mịn như tơ của con mèo. Tim em hồi hộp khi con mèo kêu prừ prừ và liếm tay em.

- Giá mà bố mẹ cháu cho phép cháu nuôi mèo, - em lặp lại câu nói đó cả triệu lần. – Khi lớn lên, cháu sẽ xây một ngôi nhà khổng lồ để nuôi mèo mẹ và mèo con.

- Nhìn đây này, Wendy.

Tina gọi.

Wendy chào tạm biệt Cyril và đi đến với cô bạn đang đứng ở cửa gác. Cánh cửa dẫn vào căn phòng bé hơn. Căn phòng trống rỗng ngoại trừ một gian trưng bày lớn. Mấy mảnh vải rèm màu xanh được dán những chiếc nhãn có hình con mèo. Treo lên mấy cái móc cũng tạc hình đầu mèo.

Mấy bức rèm được kéo kín.

Wendy bước vào phòng. - Những chú mèo kỳ lạ của bà Bast, - em đọc từ tấm biển treo trên gian hàng. Dòng chữ được viết theo hình những cái vuốt, màu sắc sặc sỡ. Tina đứng bên cạnh em.

- Gian hàng đã đóng cửa.

Cô bạn nói.

- Nhưng đâu sao chúng ta cũng tìm cách thử xem, - Wendy gợi ý - Tớ nghĩ bà Bast có những loại hàng đặc biệt.

- Hãy lưu ý lời mẹ cậu dặn về việc cậu tiêu quá nhiều tiền vào những thứ có liên quan đến mèo.

Tina nhắc nhở.

- Đừng lo, tớ sẽ không mua gì đâu. – Wendy trấn an cô bạn, - nếu tớ không thực sự, thực sự cần, - em nói kèm theo một nụ cười.

Wendy tiến đến gần gian hàng.

- Có ai ở trong đó không? – em gọi – Bà Bast ời?

Không có tiếng trả lời.

- Có lẽ tớ phải meo meo lên – Wendy đùa. – Có lẽ bà Bast chỉ phục vụ những khách hàng là mèo.

- Ở đây không có ai cả, - Tina nói, - Ta đi thôi Wendy.

- Khoan đã nào Tina, tớ muốn nhìn qua bên trong quầy một tí. Tớ phải khám phá xem có cái gì trong này.

Wendy vén bức màn, ngay lập tức, một bàn tay từ bên trong đưa ra, chớp lấy cổ tay em.

Vùng vẫy, Wendy cố giằng ra. Nhưng em không thể. Bàn tay kia nắm quá chặt.

Tim Wendy như ngừng đập. Em cảm thấy mình bị lôi ngã vào trong bức rèm.

- Cứu với! – Wendy gào thét thanh – Tina!

Tấm rèm quét qua mặt Wendy khi em ngã vào trong. Em đang cố giãy dụa giằng ra khỏi bàn tay cứng như cái kìm đang giữ tay em.

- Cứu tớ với!

Bàn tay buông ra, Wendy loạng choạng lùi ra sau mấy bước.

- Xin chào!

Một giọng nói vang lên.

Wendy giật nẩy người. Đối diện với em là một bà già vận cái váy dài màu đỏ. Chiếc váy được trang trí bằng một con mèo rất đẹp, vẽ bằng tay. Mái tóc dài bù xù xoã xuống mặt bà tựa một đám mây.

- Bà là bà Bast.

Bà già nói. Cả khuôn mặt bà ta co rúm lại bởi những nếp nhăn li ti khi bà ta nở một nụ cười với Wendy.

- Wendy!

Tina gào lên rồi xông qua bức rèm.

- Cậu không sao chứ?

- Tớ không... không sao.

Wendy lắp bắp, Em bóp bóp cổ tay, nơi bị bà Bast bóp chặt.

- Các cháu là những khách hàng đầu tiên của ta.

Bà Bast bảo chúng. Bà lão kéo toang những bức rèm.

- Ta sắp sửa mở cửa hàng thì các cháu đến.

Bà ta cười với hai cô bé.

- Ta nghe tiếng các cháu vọng qua bức rèm và không muốn các cháu bỏ đi.

Ta biết các cháu sẽ thích những chú mèo kỳ lạ, đẹp tuyệt vời.

Một tiếng "meo" thu hút sự chú ý của Wendy. Trên quầy đằng sau lưng bà Bast, có một con mèo trắng, lông dài, giống Persia.

-Ồ, đấy là con mèo của bà à?

Wendy tỏ ý thích thú. Bà Bast đưa tay vuốt ve con mèo.

- Tên nó là Samantha.

Bà ta nói

- Nó là trợ lý của tã. Nó chọn hàng ta cần đưa cho khách.

Bà Bast nhìn quanh gian hàng.

- Samantha rất thông minh.

Wendy đưa tay ra, khẽ chạm vào lưng Samantha. Bộ lông trắng dài của nó mượt như một tấm khăn quàng lụa.

- Nó mến cháu đấy.

Bà Bast bình luận.

- Con mèo nào cũng thích Wendy.

Tina nói.

- Và cháu cũng thích mèo lắm.

Wendy thêm vào. Em gãi gãi phía dưới cằm Samantha. Con mèo trắng bắt đầu pờ rừ, pờ rừ. Ấy là âm thanh yêu thích của Wendy.

Bà Bast xoa hai tay vào nhau.

- Hôm nay các cháu muốn mua gì? - Bà ta hỏi - Đồ trang sức? Ảnh? Áo sơ mi Những món trang sức nhỏ? Bà có tất đấy.

Wendy chuyển sự chú ý từ Samantha đến các giá và các tủ kính bày trong căn phòng. Có nhiều khay đựng trâm cài, hoa tai, vòng, và chuỗi hạt hình mèo. Áo sơ mi thì được bày trên giá. Một sợi dây chằng ngang trần treo các biển hình sư tử, hổ, báo ghê-pa và báo sư tử.

- Cái này đẹp chưa?

Tina nói. Cô bé đang nhấc một cái vòng màu đỏ tía được làm bằng chuỗi hạt tiện hình những con mèo.

Wendy sục tay vào một cái khay trên quầy có dính mẫu giấy với dòng chữ - Giá 5 đô lạ - Một vật gì lấp lánh đập vào mắt em.

- Tina, nhìn này!

Em cầm một chuỗi hạt bằng bạc. Một lá bùa kim loại được cắt theo hình một con mèo đen đứng đưa trước mặt em. Ngay giữa trán con mèo là một ngôi sao màu trắng lấp lánh.

Tina quay sang nhìn chuỗi hạt.

- Đẹp thật.

Cô bé đồng ý.

- Nhưng cái chấm sáng bí hiểm trên mặt nó là gì vậy?

- Đấy là điểm tở thích nhất ở chuỗi hạt!

Wendy nói. Em sờ nhẹ ngón tay lên chấm màu trắng ấy. Nó thật kỳ lạ. Con mèo trông rất sống động. Em đưa chuỗi hạt ra, nói với bà Bast:

- Cháu mua chuỗi hạt này.

Bà ta liếc nhìn quanh, thở hắt ra, rồi nói:

- Là bùa này không bán.

Nhanh như chớp, bà ta chộp lại chuỗi hạt trên tay Wendy. Wendy sửng
ngờ:

- Nhưng tại sao lại không? Nó nằm trong khay với tất cả lá bùa hình mèo
khác cơ mà?

Bà Bast quả quyết:

- Ta không bán nó đâu. Nó không phải là lá bùa mèo đâu, mà là bùa ma
mèo. Ngôi sao trắng trên trán nó là dấu hiệu của ma mèo.

- Ma mèo ư?

Wendy liếc nhìn Tina. Cô bạn tròn xoe mắt. Tina hỏi:

- Ma mèo là gì vậy?

- Các cháu đã bao giờ nghe về ma sói chưa? - Bà Bast hỏi.

Wendy đáp:

- Bọn cháu nghe rồi. Chúng là người, nhưng có thể biến thành sói vào lúc
trăng tròn.

Bà Bast nói:

- Ma mèo cũng tương tự thế. Chỉ có khác là họ hoá thành mèo. Những con
mèo hoang khổng lồ, và đêm nào họ cũng biến thành mèo, bất kể trăng
tròn hay méo.

- Nhưng ma sói chỉ là tưởng tượng.

Tina thở phì phò, phản bác.

- Ta không rõ về ma sói.

Người đàn bà già nói.

- Nhưng ma mèo là có thật.

Bà ta thò đầu ra khỏi cửa hàng và nhìn quanh rồi dường như tỏ vẻ hài lòng vì không có ai nghe trộm cả. Bà Bast tiếp tục nói:

- Ngay đây, ở Shadyside này. Chúng lảng vảng trong rừng của phố Fear.

Wendy nhìn Tina Cả hai đều mỉm cười. Chúng thích những câu chuyện kể về phố Fear. Người ta đồn về những quái vật bò lổm ngổm trên phố Fear. Nhưng Wendy đã nhiều lần nhìn đến phố ấy. Và ngoại trừ một lần em bị sái chân do trượt ngã thì nơi ấy chẳng có gì làm em sợ. Nhưng dẫu sao thì em và Tina thích nghe những câu chuyện đồn đại về phố này. Bà Bast tiếp tục bằng giọng điệu bí hiểm của mình:

- Sau nửa đêm, ấy là thời khắc để ma mèo rên rỉ.

Wendy hỏi:

- Giống những con mèo hoang chứ gì?

Bà Bast lắc đầu:

- Không phải thế đâu. Cháu chó nên lầm lẫm một ma mèo với một con mèo hoang bình thường. Ma mèo rất đáng sợ. Các giác quan của nó nhạy hơn nhiều. Nó có thể quan sát, săn và ngửi tốt hơn. Thậm chí sự thăng bằng của nó cũng tốt hơn con mèo bình thường.. Ma mèo là quái vật đẹp mê hồn, nhưng hung dữ.

- Con mèo Shalimar của cháu luôn nổi khùng khi cháu không cho nó ăn, Có lẽ nó là ma mèo!

Tina cười nói.

- Có lẽ chúng ta nên đưa Shalimar đến phố Fear.

Wendy đùa.

- Ha ha!

Bà Bast phá lên cười làm Wendy giật nảy mình.

- Ma mèo sẽ tấn công Shalimar của cháu nếu nó bắt gặp. Ma mèo và mèo nhà là những kẻ thù không đội trời chung.

- Shalimar có khả năng tự vệ giỏi.

Tina tuyên bố

- Nó chẳng chống nổi ma mèo đâu. Chúng sống với bản năng hoang sơ nên rất mạnh. Cũng giống như mèo nhà, ma mèo có lãnh thổ riêng của nó. Nó sẽ tha chết để bảo vệ nhà của mình.

Bà Bast đáp.

- Tại sao chúng chỉ xuất hiện sau nửa đêm?

Wendy hỏi. Em không tin những gì bà Bast vừa nói, nhưng em thích những câu chuyện kể về mèo. Đặc biệt là truyện có liên quan đến phố Fear.

- Mèo là loài động vật chỉ hoạt động về ban đêm.

Bà Bast giải thích. Giọng bà hạ thấp đến mức chỉ còn tiếng thì thào.

- Nhưng về khuya mới là lúc ma mèo hoạt động. Rồi khi mặt trăng càng tròn, ma mèo càng man rợ hơn. Chẳng có ai có thể nói trước được điều gì sẽ xảy ra với lũ ma mèo ấy đâu.

- Nhưng nếu chúng quay lại lối người vào ban ngày thì chúng có tư duy giống người bình thường không?

- Suốt cả tháng, có ít người hoá thành ma mèo.

Bà Bast nói.

- Nhưng khi trăng tròn, con người chẳng còn khả năng kiểm soát việc biến thành ma mèo nữa. Một khi ma mèo trải qua lần trăng tròn đầu tiên của mình thì nó có thể thay đổi hình dạng mãi mãi.

- Bà nói vậy là thế nào?

Wendy hỏi.

- Sau kỳ trăng tròn đầu tiên ấy, nội tạng của ma mèo bắt đầu chuyển đổi, thậm chí nó có thể biến thành người, kể cả vào ban ngày. Lúc ấy thì người và ma rất khó phân biệt.

Bà Bast đột nhiên im lặng. Wendy nghĩ câu chuyện đã chấm dứt. Em liếc nhìn Tina, Tina nhướng mắt. Chắc cô bé nghĩ bà Bast bị tâm thần. Nhưng bây giờ thì Wendy lại thích lá bùa ma mèo ấy hơn bao giờ hết.

- Câu chuyện thật là hay.

Em nói với bà Bast.

- Xin bà hãy bán cho cháu lá bùa kia đi. Đây là vật trang sức hình mèo mà cháu hằng mong ước!

Em chìa tờ năm đô la ra.

Bà Bast cương quyết:

- Không! Ta không thể bán nó cho cháu. Việc làm đó là không đúng!

Wendy nhìn người đàn bà già. Bà ta có chuyện gì vậy?

- Đi thôi, Wendy.

Tina khẽ giục. Cô bé kéo tay áo của Wendy.

- Ta đi xem mèo nữa đi.

Nhưng Wendy không chịu từ bỏ ý định. Em muốn mua lá bùa ma mèo.

- Cháu xin bà, bà Bast ơi, hãy làm ơn.

Em lại nài nỉ. Nhưng trước lúc em mở miệng nói tiếp thì chú mèo trắng phóng ra khỏi quầy, chui qua rèm. Bà lão gọi:

- Samatha, quay lại đi!

Bà ta thả lá bùa ma mèo xuống, chạy vội đi tìm con mèo. Tina theo bà ra khỏi quầy. Tìm Wendy như ngừng đập. Lá bùa xinh xắn đang nằm trên bàn, ngay trong tầm tay em.

Mình đã tìm thấy nó trong khay với giá bán năm đô la, Wendy thầm nghĩ. Chẳng có lý do gì để mình không có nó. Ngoài ra, mình chẳng phải kẻ cắp, mình sẽ đền tiền lại.

Wendy nghe bà Bast và Tina đi ra phía sau gian hàng. Bà Bast gọi:

- Samatha, về đi cưng.

Tay Wendy run rẩy đặt tờ năm đô la lên khay. Rồi em chớp nhanh chuỗi hạt vàng qua cổ. Em cài thật nhanh và giấu nó trong cổ áo sơ mi.

Em đã có nó! Em không thể tin được là mình đã có nó! Tim em đập thành thành trong lồng ngực. Em cảm nhận được cảm giác kỳ lạ nơi lá bùa chạm vào dạ Wendy gọi:

- Tina! Ta đi thôi!

Em muốn rời khỏi gian hàng trước khi bà Bast phát hiện ra chuỗi hạt không còn ở đây. Nhưng mình không ăn cắp, em lại tự nhủ với mình.

Tina thò đầu vào gian hàng.

- Ta quay lại gian trưng bày đi!

Wendy nói. Tina lưỡng lự.

- Nhưng...

Wendy ngắt ngay lời bạn:

- Chẳng phải đã đến lúc gặp mẹ cậu rồi sao?

Tina nhìn đồng hồ:

-Ồ, cậu nói đúng đấy.

- Chúng cháu đi đây, thưa bà Bast.

Wendy gọi với lại. Em và Tina vội vã quay lại gian trưng bày chính.

Wendy đi vào căn phòng rộng đối đứng lại vì kinh ngạc. Ngay khi em đặt chân vào phòng, em nghe một âm thanh kỳ dị. Em và Tina đứng lặng im.

Một tiếng gào thảng thốt ngập cả không gian. Wendy không nhúc nhích, toàn bộ cơ thể em căng cứng.

Âm thanh ấy lớn hơn và man rợ hơn.

Cơn rùng mình quét dọc sống lưng Wendy. Em đưa tay bịt tai, em không thể chịu đựng nổi.

Đấy là âm thanh khủng khiếp nhất mà em đã từng nghe trong đời.

Âm thanh ma quái ấy lớn hơn. Lớn hơn. Wendy nhìn căn phòng, cố tìm xem âm thanh ấy xuất phát từ đâu. Lát sau, mồm em há hốc ra vì kinh ngạc.

Tiếng hú khủng khiếp ấy phát ra từ những con mèo bị nhốt trong lồng.

- Có chuyện gì với chúng vậy?

Wendy gào lớn.

Tina hét trả lời qua tiếng hú:

- Tớ không biết! Nhưng nó thật khủng khiếp. Ta ra khỏi đây đi!

Chúng chạy qua các bàn trưng bày, hai tay bịt chặt tai. Nhưng cả hai vẫn nghe tiếng hú gào man dại ấy. Chúng chạy vượt qua hết bàn này đến bàn kia. Khi Wendy chạy qua lồng nhốt Cyril, một bàn chân lông lá thò ra vỗ lấy em.

Khi hai đứa ra đến lối ra vào, Wendy nghe tiếng gì đó kỳ lạ hơn. Im lặng. Tiếng hú gào chấm dứt. Tina và Wendy từ từ buông tay ra khỏi tai. Chúng nhìn nhau một lúc. Cuối cùng, Tina thốt lên:

- Chuyện này bí hiểm quá!

- Thực là bí hiểm.

Wendy đồng ý.

- Cái gì đã khiến lũ mèo gằm gừ thế? Em tự hỏi.

- Triền lằm ra sao hả con gái yêu?

Mẹ Wendy hỏi khi em bước vào bếp.

- Tuyệt vời lắm mẹ ạ.

Wendy nũng nịu. Em ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh bàn.

- Con thấy khoảng một trăm con mèo rất ưng ý để đưa về nhà.

- Con thì lúc nào cũng muốn đưa mèo về nhà.

Mẹ em âm thầm nói và mỉm cười rạng rỡ. Khi mẹ cúi xuống bếp, mái tóc màu vàng xoắn xuống mặt mẹ.

- Tại sao chúng ta lại không thể nuôi một con mèo cơ chứ?

Wendy bắt đầu càu nhàu như thường lệ.

- Sao mẹ và bố lại không thích nó?

- Không phải bố mẹ không thích, Wendy à.

Mẹ em đáp.

- Bố mẹ chỉ không muốn nó vào nhà thôi, chỉ có thế.

- Nhưng nếu chúng ta để nó ở bên ngoài?

Wendy tiếp tục.

- Nó sẽ tìm lối vào.

Mẹ Wendy nói với vẻ chắc chắn.

- Đúng đấy.

Brad, anh trai Wendy nói lúc vừa bước qua cửa. Brad là học sinh trung học. Tóc anh màu đen, và gần đây anh để dài, buộc túm lại như cái đuôi gà. Brad nói tiếp:

- Mèo thì luôn ăn vụng. Con thích nuôi một con tatu hơn.

Anh lấy nửa ca sữa từ trong tủ lạnh ra uống sạch. Wendy buồn rầu nhìn anh mình. Wendy nhớ là Brad cũng đã rất yêu mèo như mình. Nhưng bây giờ anh ấy lại không thích. Wendy rất giận anh. Lần này thì em chẳng thể còn có đồng minh nào nữa rồi.

Tối hôm ấy, lúc soi gương, Wendy kéo chuỗi hạt có lá bùa ma mèo ra khỏi áo sơ mi Em vuốt ve tấm kim loại. Giá mà nó là mèo thật, em nghĩ. Giá mà mình có một con mèo.

Em thay đồ ngủ rồi lên giường. Em vuốt ve lá bùa lần nữa. Em hồi tưởng lại cơ man nào là mèo xinh đẹp em đã thấy hôm nay. Nhưng chẳng bao giờ em có được một con.

Ít ra, mình có thể mơ về chúng, em nghĩ như thế lúc cơn buồn ngủ kéo đến.

Khuya ấy, đột nhiên Wendy thức giấc. Một luồng ánh sáng chiếu qua cửa sổ. Em nhìn đồng hồ cạnh giường và biết còn một phút nữa mới đến nửa đêm.

Luồng ánh sáng gì vậy? Wendy ngồi dậy nhìn qua cửa sổ. Em có thể nhìn thấy mặt trăng đang nhô qua các cây sồi già trong khu vườn bên cạnh

Bí hiểm thật, em nghĩ. Trước đây, ánh trăng chưa bao giờ làm em thức giấc. Nó có luôn sáng như thế không nhỉ? Em lại nằm xuống giường. Khi cảm thấy có một điểm ấm ở trên ngực, em nhìn xuống. Lá bùa mèo dường như lấp lánh ngọn lửa màu xanh bên trong. Em giữ nó giữa

những ngón tay, cố nhìn kỹ cái mày xanh lấp lánh ấy. Đầu ngón tay em như bị cái gì đó châm khi chạm phải lá bùa. Em nghĩ:

- Cái gì thế nhỉ?

Vết ngứa lan ra, từ ngón tay tới bàn tay rồi cả cánh tay. Cơn ngứa ngứa kỳ lạ như thế bò suốt lưng và cả ngực, bò đến khắp cơ thể em. Em cảm thấy toàn thân nóng bức. Em thầm nhủ:

- Chắc mình sắp ốm rồi. Đúng đấy. Mình bị Ốm rồi.

Nhưng kiểu ốm này không giống những lần cảm cúm mà em mắc phải trước đó. Ngoài ra, Wendy không cảm thấy bị đau nhức. Chỉ đặc biệt là... Lúc đó, cái đầu móng tay của em bắt đầu đau.

- Sao nó lại bị đau nhỉ?

Em thầm hỏi.

Bây giờ, mười ngón tay của em gãi gãi. Móng tay em đau lắm. Run rẩy, em đưa tay lên gần mặt.

Trong ánh trăng, em nhìn thấy móng tay của mình rất dài, dài hơn thường lệ nhiều. Làm sao mà chúng lại mọc nhanh như thế chứ?

Tim Wendy bắt đầu đập dồn dập. Chuyện gì xảy ra với mình thế này?

Em đưa tay lại gần hơn. Nỗi kinh hoàng dâng lên đến cổ. Nó lớn đến nỗi suýt làm em ngạt thở.

Đầu mấy ngón tay của em không còn là móng nữa.

Chúng là những cái vuốt cong, nhọn và dài.

- Không!

Wendy thì thầm trong nỗi kinh hoàng. Wendy không thể không nhìn. Em thấy mấy chiếc vuốt mọc dài hơn. Ngón tay em bắt đầu rút lại - ngắn hơn và mập hơn. Bụng em thót lại lúc em đang nhìn đám lông màu vàng sẫm đang mọc trên mu bàn tay.

Em cố cử động mấy ngón tay, nhưng không thể. Chúng đã dính cứng vào nhau. Tay em trông hết như những cái chân có vuốt.

Cả người em nhúc nhối. Em nhìn xuống. Lông đang mọc khắp chân, tay, và cả ngực. Mọc khắp nơi!

Tai em cũng ngứa ngáy. Em đưa cánh tay lông lá lên chạm chúng. Chúng đang thay đổi hình dạng. Rồi, bằng cách nào đó, chúng di chuyển lên đỉnh đầu.

Chuyện gì xảy ra với mình vậy? Wendy nghĩ. Em nhắm nghiền mắt bởi quá kinh hoàng khi chứng kiến những thay đổi khủng khiếp đang diễn ra trên cơ thể mình.

Em cảm thấy khuôn mặt mình vặn vẹo khi mũi và miệng em dịch lại sát nhau hơn. Phía trong miệng bắt đầu khô khốc và kỳ lạ. Em đưa lưỡi sờ qua hàm răng. Bây giờ răng của em đã sắc lẹm và nhọn hoắt.

- Không!

Em gào lớn. Nhưng lần này âm thanh phát ra nghe như thể ông, ông, ông, ông...

Tim Wendy đập mạnh đến nỗi em có thể nghe thấy. Em cố ngồi dậy. Độ thăng bằng của em cũng đã bị đổi. Em rơi khỏi giường, nhưng thay vì đập lưng xuống thì em lại đứng bằng chân - cả bốn chân!

Kính hãi, Wendy nhảy đến bàn trang điểm và nhìn vào gương. Em chẳng thể nào tin nổi. Hẳn đây là giấc mơ.

Một con mèo đang tròn xoe mắt nhìn em.

Một con mèo vàng sẫm, có một ngôi sao trắng ở trên trán.

Wendy quay đầu, con mèo trong gương cũng quay đầu. Khi em đưa tay ra, nó cũng nhấc chân trước lên.

Không thể thế được! Wendy nghĩ! Không thể thế được.

Nhưng em biết đấy là sự thật.

Con mèo trong gương là Wendy.

Wendy là con mèo.

Con mèo có chấm trắng trên trán.

Lời của bà Bast vang trong đầu em. Ngôi sao trắng là dấu hiệu của ma mèo.

Tôi là một ma mèo! Wendy nghĩ thế.

Chuỗi hạt em đeo đã biến thành một cái vòng cổ bằng bạc vừa sít, còn lá bùa ma mèo bằng kim loại thì đeo lủng lẳng dưới cái vòng cổ ấy.

Mình bị mắc bẫy rồi! Wendy nghĩ. Mình phải làm gì bây giờ?

Tim em đập rất nhanh, em nghĩ chắc nó vỡ tung ra mất. Em cong lưng lại, con mèo trong gương cũng cong lưng. Em nhìn quanh, bối rối và hoảng sợ.

Và em nhìn thấy cửa sổ đang mở.

Đột nhiên Wendy cảm thấy như thể có bàn tay vô hình nào đó kéo em về phía cửa sổ.

Ra ngoài. Mình phải ra ngoài ngay.

Wendy nhảy qua giường, phóng lên ngưỡng cửa sổ. Em nhìn xuống cái sân bên dưới, cách cửa sổ hai tầng nhà. Em nhìn qua cây sồi già. Cành lớn nhất của nó cách cửa sổ chừng hai mét.

Không phải bận tâm suy nghĩ, em phóng ra cửa sổ, dễ dàng đáp xuống cành cây. Mấy cái vuốt sắc của em cắm vào lớp vỏ cây xù xì. Em chuyển đến, tuột xuống theo thân cây.

Em đã ra ngoài. Wendy phóng qua đám cỏ ẩm sương. Em có thể nhìn rõ hơn lúc ban ngày. Ánh trăng toa? xuống, in bóng mấy cái góc của khu vườn. Em nhìn thấy hàng tá côn trùng, đang bò trong cỏ hay bay trong không trung.

Đôi tai cực thính của em có thể nghe được tất cả các âm thanh phát ra từ ngôi nhà hàng xóm. Em nghe tiếng chó gâu gừ, tiếng trẻ con khóc, tiếng người lớn ngáy. Thậm chí em có thể nghe được cả tiếng cựa mình của lũ chim ở trong tổ chúng.

Wendy nhảy qua bức tường vào một ngõ hẻm. Một mùi vị quyến rũ và kỳ lạ ập đến mũi em. Hừ ừ ừ. Mùi cá từ thùng rác của nhà hàng xóm toa? đến. Em nhảy lên thùng, đưa chân cạy nắp.

Nhưng trước lúc cạy được nắp thùng thì một vật di chuyển phía cuối ngõ hẻm thu hút sự chú ý của em. Wendy đánh hơi làn không khí, cho đến khi mùi từ cái vật ấy phả vào mũi em. Khứu giác của em mách bảo rằng đấy là mùi của một con chuột.

Quên phắt con cá, Wendy nhảy ra khỏi thùng rác. Em rón rén đi đến góc vườn nơi con chuột đã lẫn trong đám cỏ cao dày, lúp xúp cây bụi. Wendy chẳng màng đến chuyện nó biến mất, bởi em biết chính xác con chuột đang ở đâu. Em có thể nghe rõ tiếng bước chân của nó. Em có thể nghe nó thở nhẹ.

Nước miếng tứa ra cả miệng em.

Wendy vồ xuống rồi thả ra. Vuốt em chộp vào đuôi con chuột. Con chuột lủi xạ Nó rúc sâu vào trong cổ - Wendy để nó chạy thêm lát nữa. Em muốn đùa chơi.

Rồi lại vồ xuống. Lần này con chuột nằm gọn trong bộ vuốt, và Wendy muốn cuộc chơi chấm dứt. Em xoè vuốt, cầm ngấp vào mình chuột.

RENG! RENG! RENG! RENG! RENG!

Âm thanh chói tai reo vang.

Wendy ngồi dậy. Tiếng rít ấy phát ra từ chuông đồng hồ báo thức. Em tắt nó.

Đầu óc em đờ đẫn thêm một lát nữa. Tâm trí em vẫn còn đầy ắp chuyển phiên lưu với lối sống của một chú mèo.

Giấc mơ kỳ lạ thật, em nghĩ lúc đang đuổi người ra. Nhưng nó có vẻ rất thực. Em rất yêu mèo, và điều đó tạo nên giấc mơ.

Wendy bước xuống giường, vận quần jean và áo sơ mi xanh có in hình con mèo phía trước. Em đứng trước gương, chiêm ngưỡng lá bùa ma mèo đeo trên cổ. Nhưng em không muốn cho bố mẹ biết mình mua thêm đồ trang sức hình mèo. Em chưa muốn. Em đút lá bùa vào trong cổ áo sơ mi.

Em lùa mái tóc màu hạt dẻ vào trong cái cặp tóc màu vàng. Rồi em cúi xuống kéo giày ra khỏi giường.

Và dừng lại bởi sự kinh hoàng.

Ngay bên cạnh đôi giày vải của em là xác một con chuột.

- Ôi!

Wendy hét lên. Em rút tay lại. Hú vía! Suýt chút nữa em chạm phải nó. Con chuột ấy từ đâu đến nhỉ? Em tự hỏi. Chẳng lẽ giấc mơ ấy là có thật? Chẳng lẽ hôm qua mình biến thành ma mèo?

Wendy cười khúc khích. Chà, đoảng thật, em tự mắng mình. Tại mà yêu mèo quá.

Em nhìn con chuột và rùng mình. Em tưởng nó đi bằng cách nào đây? Chỉ vừa tưởng tượng ra việc chạm phải con chuột đã khiến em rùng mình.

Cửa phòng em bị gõ mạnh. Brad thò đầu vào phòng:

- Này Wendy, em phải nhanh lên nếu muốn đến trường cùng anh.

Wendy đáp:

- Ôi, em xong rồi đây, chỉ có điều là...

- Gì vậy? - Brad bước vào phòng.

Wendy đưa tay che mặt và chỉ vào con chuột chết. Brad nhìn con vật và phá lên cười:

- Làm sao nó vào được trong này nhỉ?

- Em không biết.

Wendy đáp.

- Nhưng anh làm ơn vớt hộ nó ra khỏi đây cho em với.

Em hy vọng ông anh mình sẽ không đùa.

- Được thôi.

Brad nói. Anh bước về phía con chuột, cầm đuôi nó nhấc lên. Mắt Wendy nở tròn xoe khi ông anh đưa con chuột vào sát mắt. Brad há mồm như thể sắp sửa nuốt con chuột vào.

- Chà! - Brad mấp máy môi nói - Một chú chuột để điếm tâm.

Wendy hét lớn:

- Đừng mà!

Anh Brad đừng đưa con chuột trước mặt em:

- Em có thực sự không nghĩ là anh sẽ ăn nó không?

Wendy bực bội nhìn anh. Cái đồ con trai.

Brad cười rồi quay người mang con chuột ra ngoài hành lang, nói với lại:

- Em xuống dưới nhà ngay nhé.

- Đã sẵn sàng cho cuộc đấu loại ngày mai chưa?

Tina hỏi Wendy, chúng đang thay đồ sau buổi tập. Wendy đáp:

- Tớ đã sẵn sàng để giành chiến thắng.

Em đang xoay vòng cuối của cái ổ khoá và mở cái tủ nhỏ ra. Tina khen em:

- Cậu biến diễn đẹp lắm. Tớ nghĩ cậu sẽ được chọn.

- Trời ơi, Wendy, tớ không biết cậu có buổi tập đạt như thế.

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Wendy quay lại. Nancy đã đứng ngay sau lưng em, hắt xì hơi như thường lệ. Bất thành linh, Nancy len qua, thọc tay vào tủ.

- Này, hãy nhìn xem tớ tìm thấy cái gì đây này!

Nancy nói lớn trong lúc cầm chiếc sơ mi xanh của Wendy.

- Có ai mất gì không?

Wendy hét:

- Này! Đưa lại cho tớ ngay!

- Cái áo này của ai nhỉ?

Nancy cứ trêu. Nó đặt cái áo trải rộng ra phía trước ngực, hướng con mèo màu da cam ra trước.

- Nào, có ai cần một con mèo xấu xí như thế này in trước áo sơ mi không?

Tina quát:

- Thôi ngay đi, Nancy!

- Trả áo cho tớ!

Wendy giăng lại, nhưng Nancy bước lùi lại, giữ nó khỏi tầm tay của Wendy.

- Thế cậu chẳng mặc thứ gì khác ngoài quần áo mèo ư?

Nancy vung vẩy chiếc sơ mi trên đầu. Wendy nóng bừng mặt vì giận dữ. Em nhận thấy tất cả nữ sinh trong phòng thay đồ đang nhìn em.

- Trả nó cho tớ ngay!

Wendy quát. Em xô vào lưng Nancy, Nancy vờ hét lên:

- Ối, chớ có cào tớ, mèo ơi! Tớ sẽ trả lại đây.

Nó chun chun mũi, cầm chiếc áo bằng hai ngón tay như thể chiếc áo đang bốc mùi hôi rồi lẳng ra sau đầu, vào khu vùi nước. Chiếc áo rơi trúng vũng nước. Nancy nói:

- Ôi dào, hôi quá. Tớ biết loài mèo chẳng ưa gì nước mà.

Nó cười. Hầu hết các nữ sinh khác cũng cười. Rồi nancy quay lại, bước ra cửa. Tina quát với theo:

- Cậu phải nhặt nó lên, Nancy!

Wendy cố cầm nước mắt, nhặt áo lên. Tại sao Nancy lại luôn hành hạ mình? Em nghĩ - Mình đã làm gì hại nó cơ chứ?

Tina nói:

- Thôi nào, ta đi đi. Đừng để nó phá hỏng tối thứ sáu của chúng ta.

Wendy mượn chiếc sơ mi sạch của Tina, rồi hai đứa rời trường. Chúng luôn ngủ với nhau vào tối thứ sáu. Tuần này, hai đứa sẽ ở lại nhà Tina. Mẹ Tina pha cho hai đứa hai cốc sô cô la nóng dùng với bánh ngọt trước khi đi ngủ. Rốt cuộc, Wendy cũng bắt đầu vui lên.

- Nhìn con báo ghê-pa kia kìa! - Wendy thốt lên - Tớ chẳng thể nào hình dung nổi loài vật nào có thể chạy nhanh như thế.

Tina nói:

- Đúng vậy! Nhưng loài tớ thích là hổ cạp Lát nữa thôi là chúng đến đấy.

Hai đứa chuẩn bị bài thuyết trình về loài thú lớn họ nhà mèo. Chúng nằm trên ghế da sô pha bọc da trong phòng khách, xem cuốn băng về động vật hoang dã.

Bố mẹ Tina đã đi ngủ. Wendy và Tina thay đồ ngủ. Điều thú vị nhất khi ngủ lại tại nhà Tina là bố mẹ cho chúng thức khuya thoải mái.

- Cứ thức cho đến lúc giấc mơ đẹp đến thì thôi.

Bố Tina thường đùa như thế.

Khi Wendy đang xem con báo ghê-pa giương oai trên màn hình, đầu em lại nghĩ về chuyện khác. Em hỏi:

- Shali đâu rồi?

- Tớ không biết.

Tina đáp. Shalimar là con mèo giống Xiêm của Tina. Nó là con mèo xám điểm những mảng lông đen trên mặt, tai, đuôi và chân. Wendy thích đùa với Shalimar, và Shalimar cũng thích chơi với Wendy. Thông thường, bất cứ lúc nào em đến thăm Tina thì Shalimar cũng bò vào lòng em. Nó quý em như thể quý chủ của nó. Gần như thế. Wendy nói:

- Cậu biết không, tớ chẳng thấy bóng dáng của Shali đâu cả, kể từ lúc đến đây.

Tina đồng tình:

- Cậu nói đúng đấy. Có lẽ nó tình cờ bị nhốt ở tầng trệt. Hãy dừng cuộn phim lại trong lúc tớ đi tìm nó.

Tina rời ghế sofa Wendy bấm nút điều khiển từ xa rồi nằm ngửa người trên gối. Em nhìn hình ảnh bị bấm dừng trên màn hình, một con hổ trong cuốn phim đang treo lơ lửng, bốn chân nó duỗi ra trong tư thế nhảy rất ngoạn mục. Wendy nghĩ

- Mình không nghĩ có loài nào đó đẹp hơn loài mèo, dẫu lớn hay bé.

Wendy ngáp. Em nhìn đồng hồ tường và thấy đã gần nửa đêm. Ở nhà em không được thức khuya như thế này. Wendy hít thở thật sâu rồi duỗi tay qua đầu. Khi hạ hai tay vào lòng, em thấy mấy ngón tay mình bắt đầu đau. Rồi khi đó em nhớ lại mọi chuyện. Nhớ lại điều đã làm em lo sợ. Tối qua, mấy ngón tay em cũng đau trước lúc cơn mơ về ma mèo diễn ra. Đừng có ngốc, em tự trấn an, đấy chỉ là một giấc mơ. Nhưng tim em bắt đầu nện thình thình khi mấy ngón tay đau hơn.

Chẳng có chuyện gì xảy ra đâu, em thầm nói. Không có chuyện gì xảy ra đâu.

Da em bắt đầu ngứa ngáy.

Mình chỉ tưởng tượng ra thôi, em thầm nhủ. Em cố cúi nhìn bàn tay trong cơn run rẩy.

Tim em như ngừng đập.

Những sợi lông màu vàng dài sẫm đang nhú ra khỏi làn da.

Em không tưởng tượng ra nó.

Nó sắp sửa xảy ra lần nữa.

Mình sắp biến thành mèo, Wendy nghĩ.

Một con mèo ma.

Không! Wendy nghĩ. Điều này không thể xảy ra!

Em ngồi dậy. Cơn ngứa ngáy bắt đầu lan rộng. Lông mèo mọc tua tủa khắp người em.

Dừng lại! Em rít lên trong đầu. Tao không muốn bị biến thành mèo.

Em có thể cảm thấy đôi tai bắt đầu nhón lên. Khuôn mặt đang vặn vẹo. Cơ thể đang co lại.

Wendy há miệng hết cỡ, cố bắt khuôn mặt giữ nguyên dạng người. Em gồng cứng các bắp thịt. Em bám chặt ghế sofa bằng tất cả sức lực của mình. Em phải chặn đứng sự thay đổi.

Nhưng em chẳng thể làm được gì nữa. Cơ thể em hơn một nửa đã biến thành mèo.

Quả là lạ thật! Tối nay đâu phải là mợ Wendy nắm chặt ghế sofa trong nỗi kinh hoàng. Mấy cái vuốt cắm ngập qua lớp da bọc ghế.

Ồ, không! Mình đã làm cái quái gì vậy? Em nhìn mặt ghế bị thủng rồi cố kéo tay ra. Em bị kẹt cứng! Wendy cố kéo để giải thoát cái chân. Em kéo rồi xoay người kéo tiếp. mặt da bị rách phát lên tiếng roạc lớn.

Nhưng mấy cái vuốt hầy còn mắc trong lớp da. Cuối cùng, Wendy dùng hết sức lực giằng mạnh một cái, một tiếng roạc nữa vang lên, chân em được tự do.

Em đứng giữa chiếc ghế bị xé rách tơi tả, hổn hển thở vì đã cố hết sức và sợ hãi. Giọng Tina vang lên ngoài hàng lang:

- Tớ không tìm thấy Shali ở đâu cả.

Tina! Em không thể để cho Tina thấy em trong tình trạng này được.

Wendy nhảy từ ghế băng qua phòng, lao ra cửa sổ đang mở.

Giống đêm hôm trước, tất cả các giác quan của Wendy cực nhạy. Trăng sắp tròn, với đôi mắt mèo, Wendy thấy nó sáng hơn cả ban ngày.

Tina sẽ ngạc nhiên bởi không biết mình đi đâu, Wendy nghĩ. Nhưng em không còn cách lựa chọn nào khác. Em không thể để Tina thấy hình dạng mình.

Một con mèo hoang.

Một con mèo ma.

Bản năng mèo trong Wendy bắt đầu trỗi dậy. Mắt em đảo nhanh khi quan sát lũ côn trùng di chuyển trong ánh trăng. Từ phía xa kia, em nghe tiếng đàn chuột đang đào hang.

Mặt trăng như đang giục giã em - bảo em hàng động. Wendy nhảy qua hàng rào ngăn đôi cái sân. Em đang háo hức khám phá.

Toàn bộ cơ thể em bị kích động bởi những mùi chạm vào khứu giác. Em nên đi đâu trước? Em có nên lần theo mùi vị quyến rũ của lũ chuột kia không? Hay là em nên đùa giỡn với đàn bướm đêm?

Một mùi kỳ lạ chặn em dừng phắt lại trên đường. Chó! Em nhìn về hướng phát ra mùi đó.

Một trong các nhà hàng xóm của Tina nuôi một con chó xích cạnh cửa của nó. Wendy đã ngửi ra nó. Em biết con chó ấy, nó rượt tan tác các con mèo hàng xóm. Em nhảy xuống sân.

Wendy cong lưng lại và phun nước bọt phì phì. Con chó sủa và cố lòng bắt em nhưng nó luôn bị sợi xích nối với tròng cổ giật lại. Wendy đứng ngoài tầm với của nó và bình tĩnh thè cái lưỡi rám liếm liếm bàn chân. Sao cái con chó to xác kia lại chẳng thể biết là không thể với tới được mình nhỉ? Em nghĩ. Con chó phát rồ lên. Trông nó thật ngớ ngẩn khi cứ cố giằng sợi xích. Nó sủa âm ỉ.

Thật buồn cười. Wendy nghĩ. Cái đồ lớn xác chỉ giỏi bắt nạt mấy con mèo bé nhỏ hơn mình nhiều.

Khi đèn được bật sáng trong nhà, Wendy chuồn ra khỏi sân. Em tiếp tục săn lùng. Làn gió đêm mát mẻ thổi nhẹ vào bộ lông và lớp ria của em. Wendy dừng lại và đặt hai chân trước lên một cây thông. Em cầm ngáp vuốt vào và cào. Sứt, sứt, sứt... cảm giác của nó mang lại dễ chịu như khi ta gãi đúng chỗ ngứa.

Một con bướm sặc sỡ lọt vào mắt em. Wendy đuổi theo nó qua vạt đất trống. Cuộc săn đuổi khiến cho cơ thể em dễ chịu. Em nhẩy bám lên hàng rào cao vút nơi con bướm kia thấp thoáng. Đầu Wendy quay vòng lại nhìn vào ngôi nhà phía sau hàng rào. Một mùi vị quen thuộc, mạnh mẽ xộc vào mũi em từ ngôi nhà nằm đằng sau cái sân kia. Đây là mùi của Nancy.

Wendy trong lối cửa ma mèo tìm ra nhà Nancy kênh kiệu. Hình ảnh khuôn mặt với cái cười nhếch mép của Nancy hiện lên rõ mồn một trong đầu em.

Nancy ghét mèo, Wendy nhớ rõ, nó dị ứng với mèo.

Wendy nhớ về những trò đùa ác độc của Nancy.

Có lẽ ta sẽ vào thăm Nancy một lát, Wendy quyết định. Ta sẽ thử xem Nancy có dị ứng với ma mèo không!

Wendy lần bước lên đầu hàng rào. Em nhẩy sang một cành cây rậm lá, bám lấy thân, leo lên ngọn, rồi chuyển sang cây khác, đáp xuống mái nhà Nancy.

Cái mũi cực nhạy mách bảo em hướng phòng của Nancy Chẳng cần phải lo sợ gì về độ cao cả, em quẳng người xuống khung cửa sổ bên dưới. May quá! Cửa sổ hé mở độ hai tấc.

Đủ để cho Wendy trong lối ma mèo chui vào.

Em thò đầu qua cửa, nhìn khắp phòng Nancy. Chân dung của các ngôi sao nhạc rock được dán đầy tường. Một con gấu bông màu hồng ngồi trên bàn trang điểm. Phía bên trong phòng, Nancy đang ngủ, chân được kéo lên đến tận tai.

Wendy nhẩy vào phòng. Trên chiếc ghế lớn tựa gần giường, em thấy một đôi tất hồng được gấp gọn gàng và một chiếc áo len màu tím. Áo

quần ngày mai của Nancy, V nhận thấy. Chà, em nghĩ nếu Nancy không thích quần áo mèo thì nó sẽ rất ghét mèo nằm vào quần áo của nó.

Wendy nhảy tót lên ghế. Em làm một cái tổ bằng đồng quần áo mềm mại với mấy cái chân của mình. Em cọ mạnh thân mình xuống, em biết mình đã bôi được mùi và lông mèo vào trong các thớ sợi.

Em nhìn qua Nancy đang bình thân ngủ. - Mày chắc sẽ ngạc nhiên lắm đấy, Nancy à - Wendy thậm chí nói - Tao cuộc là ngày mai mày phải hắt xì hơi đến long cả óc ra.

Nancy vẫn không thức giấc. Wendy nhìn thêm lát nữa rồi một ý tưởng chợt đến với em.

Mình có nên không? Em phân vân. Mình có dám không? Wendy cảm thấy máu ác độc của ma mèo trỗi dậy. Em tiến đến gần giường, nhẹ nhàng nhảy lên bên cạnh Nancy. Em đợi một lát để chắc tiếng động không làm Nancy thức giấc. Nancy vẫn ngủ say.

Nancy ngủ với hai cái gối. Wendy thận trọng bước lên cái gối Nancy không sử dụng rồi nằm xuống, lăn qua lăn lại.

Khi làm xong, em bước sát người Nancy về cuối chân giường, ngồi xuống. Thật quá dễ! Buồn cười lắm!

Wendy hài lòng với công việc của mình. Em đã rất gan dạ. Gan dạ hơn thường lệ nhiều. Em bắt đầu liếm lông mình. Em liếm chân phải rồi đưa nó lên chùi mặt.

Đột nhiên Nancy trở mình.

Chân Wendy dừng phắt lại trong không trung. Em nhìn chăm chăm Nancy đang ngủ.

Rồi Nancy mở mắt.

Wendy chết điếng cả người. Nancy sẽ làm gì khi thấy em?

May mắn thay, mắt Nancy lập tức nhắm chặt lại khi nó buông một cú hắt xì hơi thật lớn.

HẮT XÌ Ì!

Wendy nhanh chóng náu mình ngay xuống dưới khăn trải giường. Em cố hết sức dán chặt người xuống.

- Hắt xì ì! Hắt xì ì.

Nancy ngồi dậy trên giường. Nó với tay lấy giấy lau trong cái hộp đặt trên bàn bên cạnh giường. Nó lại hắt xì hơi.

- Mình có ốm đâu!

Nancy lẩm bẩm.

- Mình phải đóng cửa lại.

Nó leo ra khỏi giường. Wendy ló đầu ra khỏi chỗ nấp, nhìn Nancy đi về hướng cửa sổ. Nancy hắt xì hơi thêm lần nữa, rồi đưa tay đập mạnh cửa sổ lại.

Và chốt kỹ.

Không còn một kẽ hở hay lỗ trống nào.

Wendy bị nhốt.

Wendy lặn xuống phía Cuối giường. Em đang làm gì nhỉ? Em cố thu mình nhỏ hơn.

Nancy ngáp rồi quay lại giường. Wendy biết bất cứ lúc nào em cũng có thể bị phát hiện. Người em quá lớn để có thể ẩn nấp tên giường. Nancy lại hắt xì hơi rồi nằm xuống, nhưng lại bật dậy ngay.

- Hắt xì ì! Hắt xì ì! Hắt xì ì!

Nancy bật đèn ngủ, tìm tờ giấy lau khác. Nhưng lần này hẳn nó đã để ý chỗ Wendy ẩn nấp dưới khăn trải giường.

- Cái gì lùm lùm thế kia nhỉ?

Wendy nghe Nancy nói.

Rồi em cảm thấy cái khăn bị kéo tuột đi. Em nhìn Nancy trờng trờng.

Nancy trợn mắt nhìn lại. Mắt nó long lên sòng sọc. Nó gào lên:

- Một con mèo!

Wendy không nhúc nhích.

- Tại sao cái đồ mèo khốn nạn này lại vào phòng tao!

Nancy quát, nó nhảy khỏi giường.

- Cút đi! - Nó hét - Cút đi mau!

- Mình cũng đang muốn như thế! Wendy nghĩ, nhưng ra khỏi đây bằng lối nào? Em nhảy xuống sàn và chui vào gầm giường Nancy, nancy lại gào lên:

- Cút đi! Cút! Hắt xì!

Wendy ló đầu ra từ dưới giường. Em liếc nhìn khắp phòng hòng tìm một lối để thoát thân. Nhưng em chỉ thấy Nancy đang tiến về phía em, tay vung vẩy chiếc cán ô.

Tai Wendy quặp sát vào đầu, em phun hơi nước phì phì.

Nancy quỳ gối, thọc cán ô vào mặt Wendy. Wendy dễ dàng tránh khỏi. Rồi Nancy lại hắt xì hơi. Nó buông cán ô, chạy đi tìm giấy lau.

Wendy nhìn thấy Nancy đứng bên bàn cạnh giường. Nó thốt lên:

- Tại cửa sổ! Con mèo khốn kiếp này hẳn đã đi vào bằng đường cửa sổ.

Nó đẩy tung cửa sổ ra, rồi chạy về phía bức tường đối diện cửa sổ, ra lệnh cho Wendy:

- Bây giờ thì rút đi!

May quá! Wendy nghĩ. Nhanh như chớp, Wendy lao qua phòng. Bằng một cú nhảy ngoạn mục, em vượt qua bậc cửa sổ và biến mất trong bóng đêm. Em đáp xuống trên một cành cây.

- Đừng có quay lại đấy! Nancy rên rỉ.

Chớ lo, Wendy nghĩ, tai sẽ không quay lại đâu!

Lúc đang trên đường về nhà, em nghĩ, liều mạng như thế thật thú vị. Nhưng em không muốn bị nhốt thêm lần nữa.

Bỗng nhiên em nhận thấy trên đường đâu chỉ có một mình em. Em quay lại và nhìn thấy một con thú đen to đùng đang lướt đi không một tiếng động về phía em.

Ngay lập tức, tim em đập dồn dập. Lông trên người em bắt đầu xù lên. Em cảm thấy trong lòng cơn giận dữ đang bùng lên.

Mày không được phép đến đây, em nghĩ. Đây là lãnh thổ của tao.

Wendy muốn chiến đấu.

Không kẻ nào được phép xâm phạm lãnh thổ của ta!

Cứu giác cực nhạy của em đã nghe được tiếng grừ grừ nén trong cổ họng của con thú đen. Wendy nhảy lên thùng rác nhìn con thú đen đang

tiến gần lại. Bây giờ nó di chuyển rất chậm. Nó bò sát người sát mặt đất, mắt nó dồn vào vật gì đó.

Wendy nhìn từ trên nóc thùng rác xuống và thấy con thú đen không phải đuổi theo em. Nó không biết có em ở đó. Nhưng nó đang rượt theo con gì đấy.

Bụng Wendy thót cả lại khi em nhận ra con thú đen ấy là một con mèo. Nó to hơn em nhiều. Toàn thân đen tuyền, trừ một ngôi sao màu trắng trên trán.

Một ngôi sao trắng.

Dấu hiệu của ma mèo.

Nó lại grừ grừ rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Wendy.

Wendy cũng nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của nó.

Wendy giật bắn cả người. Em đang đối mặt với một sinh vật giống hệt như mình.

Chỉ có điều nó lớn hơn nhiều.

Nhưng Wendy không sợ. Lông trên người em xù hết cả lên, lộ vẻ thách thức. Toàn bộ ý nghĩ của em bây giờ đã nhường chỗ cho cảm giác muốn đương đầu lại một kẻ thù lớn hơn. Em phải tổng cổ nó ra khỏi lãnh thổ của mình. Em chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng con ma mèo đen quay đi. Nó lại rà mũi xuống đường.

Wendy không rời mắt khỏi con vật. Nó đang săn lùng cái gì nhỉ? Wendy nhìn qua lề đường. Em đã phát hiện ra. Đây là một con mèo nhĩ thể nhỏ. Em biết nó là đối tượng để gã ma mèo kia săn tìm. Con mèo nhĩ thể nấp cạnh đồng rác.

Gã ma mèo nhẩy tới. Ngay tức khắc, một tiếng gào chói tai ập đến tai Wendy. Con mèo nhể phải bỏ chạy trước đối thủ to xác của nó. Nó vừa chạy vừa gào đau đớn.

Đôi mắt của ma mèo đen quét xuôi ngược con đường lớn. Đuôi nó ngoe nguẩy. Đến lượt ai đây? Nó ra chiều suy nghĩ.

Mắt nó dán vào Wendy.

- Meo ề ề!

Nó gào lên thách thức.

- Meo eo!

Wendy đáp lời. Ma mèo đen tiến về phía em. Một nửa trong em muốn đứng lại chiến đấu. Nhưng nửa kia, cái nửa con người ấy mà, lại run rẩy bởi nó biết không thể thắng.

Gã ma mèo chồm lên. Nó to, lực lưỡng, đứng chồm chồm trên cái nắp thùng rác.

Wendy cố giữ thẳng bằng, như em thấy mình đã đứng dưới đất, và ngược nhìn đầy vẻ căm hận vào con mèo to xác ấy. Mấy cái nanh nhọn hoắt của nó lấp lánh trong ánh trăng như thể chuẩn bị ngoạm xuống, gieo hết chóc.

Wendy biết mình không phải là đối thủ của ma mèo đen kể cả phải dốc hết sức lực của mình ra để chiến đấu. Thế là em quay người đi, rồi bỏ con hẻm. Nhưng em vẫn nghe được tiếng bước chân của ma mèo đen, và cả mùi của nó nữa.

Nhà của em chỉ cách đây hai dãy nhà. Wendy tăng tốc độ vọt qua đường.

KÍT ÍT ÍT... !

Em nghe tiếng phanh rít lên khi một chiếc ô tô lạng nhanh để tránh không cán phải em. Em bay qua hàng rào, nhảy từ sân nhà hàng xóm này đến sân nhà hàng xóm kia để về nhà.

Gã mèo đen bám sát sau em.

Rốt cuộc thì em đã thấy bức tường quen thuộc của nhà mình. Wendy phóng qua tường vào sân. Mình đã về đến nhà rồi, em nghĩ. Mình đã bình yên.

Nhưng gã mèo đen kia vẫn bám theo em. Wendy có thể ngửi thấy mùi hăng hắc của nó phả xuống từ phía trên bức tường.

Bức tường nhà em! Cơ thể ma mèo của Wendy đang ở trong trạng thái báo động. Em đang giận dữ. Gã mèo ấy lại dám xâm phạm sân của ta ư? Đây là nhà của ta, nhà của ta!

Wendy không chạy nữa. Em biết con mèo kia lớn hơn, khỏe hơn, nhưng chẳng quan trọng. Bản năng bảo vệ lãnh thổ của em đã khiến em vượt qua cơn sợ hãi. Em quay lại đối mặt với kẻ thù, nhưng ma mèo đen đã biến mất.

Wendy nhảy lên bức tường đánh hơi, nhưng mùi của gã ma mèo đen kia cũng không còn nữa.

Nó đã đi. Chỉ ít là bây giờ.

Wendy nhảy xuống, chạy qua sân, tiến về phía cây sồi già. Em bám theo cành cây, chạy đến cửa sổ rồi nhảy vào. Em để ý thấy bình minh màu hồng đang rạng lên ở phía chân trời.

Lát sau, da em bắt đầu ngứa ngáy và đau buốt. Chưa hết một phút, Wendy đã trở lại lột người.

Em nhìn xuống cơ thể đang vận đồ ngủ của mình. Người em đau nhức khắp nơi. Da em bị xước đến năm, sáu chỗ. Em kiệt sức, mệt mỏi,

nhưng cũng rất đổi hào hứng.

Thứ tưởng tượng xem! Em nghĩ. Làm mèo mới tuyệt vời làm sao! Em thử hồi tưởng lại những hành động dũng cảm mà mình đã làm. Em nhớ lại việc trêu con chó, lẻn vào nhà Nancy. Em thích cái cách các giác quan của em đột nhiên nhạy cảm khác thường. Chà, nó mới kỳ diệu làm sao.

Rồi em nhớ lại gã ma mèo đen.

Wendy rùng mình. Gã mèo đó muốn giết em. Nó có khả năng làm được điều đó, em biết. Nhưng em muốn chống lại nó. Em chẳng sợ gì đến mối hiểm nguy.

Mình chẳng thể kiểm chế nổi, em nghĩ. Mình hung tợn như bất cứ một ma mèo nào khác.

Rồi em phải thừa nhận một điều - một điều thật kinh khủng. Em ác độc như cái gã ma mèo đen ấy bởi em cũng là ma mèo.

Một quái vật chứ không phải người.

Mình phải ngăn để đừng bị biến thành ma mèo nữa, em nghĩ.

Nhưng liệu em có khả năng làm thế không?

Trước kia em không biết cái gì có khả năng biến con người thành ma mèo. Em chưa hề nghe kể về ma mèo cho đến lúc bà Bast nói ra điều ấy.

Wendy ngăm mình trong gương. Một cô gái bình thường đang nhìn lại em. Chẳng còn dấu vết gì của mèo trên người em. Em đang ngăm cơ thể mình trong dáng vóc như thường lệ: tóc vàng sẫm, da hơi tái điếm những vết tàn nhang lơ mờ.

Em để ý lá bùa ma mèo đang lấp lánh sau làn áo ngủ giống như một viên kim cương màu đen.

Lá bùa.

Phải là nó chẳng? Em nghĩ. Mọi chuyện bắt đầu từ khi em lấy lá bùa ma mèo từ bà Bast. Lá bùa bà Bast đã từ chối bán cho em.

Có lẽ nó là nguyên nhân. Chắc bà Bast đã nói sự thật.

Sự thật là lá bùa sẽ biến em thành ma mèo.

Wendy phải nhanh chóng tìm ra cách tháo khuy lá bùa. Lá bùa rất đẹp và hăng em sẽ lấy làm tiếc khi không tiếp tục đeo nó. Nhưng em phải chặn ngay việc hoá thành ma mèo lại trước lúc em hư hỏng.

Mấy ngón tay em mân mê cái khoá. Như thể nó bị kẹt cứng. Bực mình, em xoay chuỗi hạt để đưa cái khoá ra phía trước. Nhìn vào gương, em cố gắng mở cái khoá.

Nhưng nó vẫn không chịu mở ra.

Không nản lòng, em cố cởi chuỗi hạt qua khỏi đầu. Nhưng nó quá ngắn để có thể lọt qua. Em lại giật mạnh hơn, nhưng nó vẫn không chịu bung ra.

Tức thật, em nghĩ. Mình phải mở cho bằng được cái khoá này. Em nhìn quanh, tìm vật gì đó để cạy chốt khoá. Nhìn thấy cái kéo trên bàn, em cầm lấy rồi thận trọng lách mũi kéo vào khoá. Nó vẫn không nhúc nhích.

Wendy nhìn vào gương, em thấy một đôi mắt kinh hoàng đang nhìn lại mình.

Nó mắc cứng. Em nhận ra điều ấy trong cơn hoảng loạn. Chuỗi hạt sẽ chẳng bao giờ rời khỏi cổ em.

- Đừng sợ.

Wendy thăm động viên bóng mình ở trong gương. Sẽ có cách để cởi nó ra. Mình sẽ nhờ Tina giúp, em thầm nói. Bạn ấy hứa là sẽ đến xem cuộc đấu loại hôm nay.

Wendy mặc chiếc áo thun đen, cổ tròn có in hình con mèo trắng, rồi cài tóc bằng cái cài màu trắng.

Trên đường để đến phòng tập đấu loại, Wendy biết rằng Tina sẽ giận em. Bởi lẽ tối qua em đã nhảy qua cửa sổ nhà bạn mà không quay lại. Em sẽ nói gì với Tina bây giờ? Wendy dự tính nhiều lý do để trả lời Tina về việc em biến mất.

Wendy đứng bên ngoài phòng tập, làm dấu thánh giá cầu may mắn.

- Con muốn, con muốn, con muốn được chọn.

Em thì ào. Rồi em đi qua cánh cửa xoay vào ngòi bên cạnh Tina trên ghế dài.

- Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

Tina hỏi ngay khi Wendy vừa ngồi xuống.

- Tớ đã gọi điện thoại đến nhà cậu nhưng chẳng có ai nhắc điện thoại nghe cả.

- Tớ... à tớ...

Wendy cố tìm câu trả lời có sức thuyết phục nhất. Em tránh ánh mắt của Tina và nhìn quanh phòng tập. Lát sau em ngẩng lên với câu trả lời hoàn hảo.

- Tớ quá hồi hộp về buổi đấu loại hôm nay, - em nói dối - rồi bỗng nhiên, tớ muốn về nhà để ngủ trên giường của mình.

Em mỉm cười với Tina nhưng trong lòng, em cảm thấy vô cùng xấu hổ vì đã nói dối người bạn thân nhất của mình.

Tina nắm chặt tay Wendy.

- Cậu sẽ biểu diễn tốt! Tớ đến đây để cổ vũ cho cậu.

- Cám ơn cậu.

Ổn rồi, Wendy nghĩ. Chẳng còn gì rắc rối nữa đâu.

- Này! - Tina cắt ngang dòng suy nghĩ của Wendy - Trước khi đi cậu có để ý thấy Shalimar làm điều gì kỳ quặc không?

- Không! Wendy đáp. - Tớ đi qua đâu thấy Shal. Chuyện gì vậy?

Tina nói:

- Cái ghế bị xé nát. Cậu này, Shal đang gặp rắc rối đấy. Mẹ tớ điên tiết nên đã nhốt nó trong tầng hầm.

Wendy nói lớn:

- Ôi đừng. Không phải lỗi của Shal đâu.

Tina lộ vẻ ngạc nhiên, Wendy cảm thấy lúng túng, em nói:

- Tớ muốn nói là Shal không hề làm việc đó.

Wendy muốn kể sự thật. Em biết Shalimar không làm hỏng ghế sofa, mà chính em đã làm. Em cảm thấy mình có lỗi.

- Mình hiểu, - Tina buồn bã nói, - Tớ đã có thuyết phục mẹ là Shal không làm thế đâu, nhưng mẹ...

Lời của Tina bị cắt ngang khi cô Mason bắt đầu phổ biến luật đầu loại. Lát sau, cánh cửa bật mạnh, Nancy vội vã vào phòng. Wendy giật

mình. Em sửng sốt bởi hình dạng của Nancy. Trông Nancy thật kinh khủng. Da nó bị phủ đầy những nốt đỏ. Cái mũi tấy đỏ của nó như thế hếch lên, còn đôi mắt thì sưng vù. Nancy vội đến ngồi phía trước Wendy và Tina. Nancy lúc vừa ngồi xuống, nó liền hắt hơi. Cô Mason khiển trách:

- Em đến muộn đấy. Cả lớp đã bắt đầu buổi học.

- Em xin lỗi. - Nancy đáp. - Em... hắt xì!

Nó rút giấy lau ra khỏi túi xách. Cô Mason dịu dàng nói:

- Nếu ốm thì em có thể không cần phải đến lớp.

Nancy nói lí nhí:

- Em không ốm. Em chỉ bị dị ứng thôi. Em khỏe thật mà. Em - HẮT XÌ!

Wendy há hốc miệng. Em không biết dị ứng lại là chứng bệnh nặng đến thế. Em cảm thấy bứt rứt.

- Nào, ta hãy bắt đầu.

Cô Mason nói. Wendy liếc nhìn chín bạn gái khác, những người đang dự đấu loại để chọn vào nhóm biểu diễn của trường trung học Shadyside. Em biết mình có thể đứng trên năm bạn, nhưng như thế vẫn chưa được chọn. Và em phải có khả năng biểu diễn trên xà. Không được rơi!

- Wendy - cô Mason gọi - Em là người biểu diễn đầu tiên. Chúc may mắn.

Tina khuyến khích:

- Ra đi. Dễ ợt ấy mà!

Wendy mỉm cười với Tina, rồi bước lên tham tập. Bài biểu diễn trên sàn là bài tốt nhất của em. Em mừng là cuộc thi loại đã bắt đầu bằng tiết mục ấy. Em hít một hơi thở sâu, tập trung tinh thần và thực hiện các động tác.

Mỗi cú xoay người, mỗi thế chống tay, mỗi động tác uốn cong của em thật hoàn hảo. Wendy biết em chưa bao giờ biểu diễn thành công như thế từ trước đến nay. Sự tập trung của em ổn định. Em thuộc lòng các thao tác kỹ thuật. Các bắp cơ của em phản xạ chính xác theo ước muốn. Động tác của em thật khỏe mạnh và duyên dáng.

Duyên dáng tựa con mèo.

Đến nỗi chưa hết bài tập, Wendy đã nghe tiếng vỗ tay hoan hô ầm ầm. Khuôn mặt đầm mồ hôi của em bừng sáng. Cô Mason thốt lên:

- Thật tuyệt vời! Debbie, đến lượt em.

Wendy tự tin quay lại chỗ của mình.

Lát sau, bài thi cuối cùng đã đến, môn giữ thăng bằng trên xà. Đến bài thi này, Wendy biết em đã là một trong bốn người đứng đầu lớp.

Em thực sự có cơ hội - cơ hội để được chọn.

Nhưng bây giờ thì em phải đối diện với thách thức nặng nề nhất của mình: cái xà.

Cổ họng Wendy khô khốc khi em tiến về phía cây xà gỗ rộng mười lăm xăng ti mét. Mình phải thực hiện cho bằng được, em thầm nhủ. Mình đang có một ngày thi đấu tốt lành.

Wendy đứng cạnh cây xà. Em thở thật sâu và liếc nhìn các bạn. Tina mỉm cười và đưa tay phác một cử chỉ động viên. Cô Mason gọi:

- Nào, Wendy. Em sẵn sàng chưa?

Wendy quay lại cây xà rồi thận trọng nhảy lên. Em đứng im một lát để giữ thăng bằng. Em biết nếu không giữ được thăng bằng ngay từ đầu thì em khó có thể thực hiện tốt bài biểu diễn.

Em bắt đầu. Tập trung. Hãy tập trung. Vô tình, cái nhìn của em lạc xuống sàn nhà, Nhưng lần đầu tiên trong đời, Wendy không cảm thấy sợ hãi.

Có lẽ những cú leo, nhảy khi biến thành ma mèo đã khiến em không còn sợ độ cao nữa. Wendy thực sự không còn sợ khoảng cách từ xà đến sàn nữa.

Được nửa đường rồi đấy, em nghĩ. Đây là lúc dễ bị ngã nhất. Wendy tập trung hết sức lực. Đây là điểm em đã bị ngã nhiều lần. V cố giữ thăng bằng rồi vượt qua. Thậm chí em cũng không chao đảo lần nào. Em như dính chặt với cây xà.

Em đến đích với nụ cười rạng rỡ.

Khi Wendy quay lại chỗ ngồi, cô Mason gật đầu khen ngợi em. Tina vỗ vào lưng em:

- Cậu biểu diễn đẹp không ngờ!

Nhưng Wendy hiểu, cuộc thi vẫn chưa chấm dứt. Em chỉ ở trong khoảng thứ ba hoặc thứ tư. Vị trí của em trong đội còn phụ thuộc vào sự biểu diễn của các bạn còn lại. - đặc biệt là Nancy. Nancy luôn thắng điểm Wendy với bài tập trên xà. Wendy nín thở khi Nancy bắt đầu bài thi của mình.

Nhưng có điều gì đó không ổn. Bước chân của Nancy không được tự tin cho lắm. Mặt nó vẫn còn lốm đốm đỏ. Rồi mới biểu diễn được nửa đường, Nancy bắt đầu hắt xì hơi.

Rồi lại hắt xì hơi.

Nancy rơi khỏi xà.

Cô Mason đưa tay đỡ nhưng Nancy gạt ra. Nó chạy nhanh về chỗ ngồi và úp mặt vào tay. Wendy thấy nó đang khóc.

Wendy cảm thấy xót xa. Em biết Nancy xấu hổ lắm. Và dẫu cho Nancy luôn xử sự không tốt với em thì em cũng cứ cảm thấy thương bạn ấy.

Bởi vì Wendy biết Nancy ngã là do lỗi nơi em, Mình không nghĩ là nó ốm nặng đến thế, Wendy nghĩ. Mình thực sự không có ý hại để không cho nó vào đội tuyển.

Lát sau, cô Mason công bố kết quả:

- Thứ nhất: Becky, thứ hai: Sondra, và Wendy là người thứ ba.

Tina reo lên:

- Xin chúc mừng. Cậu đã được chọn.

Wendy lặng lẽ đáp:

- Cám ơn.

- Này, cậu bị làm sao vậy?

Tina hỏi khi cùng Wendy đi đến phòng thay đồ.

- Chuyện gì khiến cậu không vui vậy?

Wendy thú nhận:

- Tớ, tớ cảm thấy thương Nancy.

Tina mở to mắt nhìn em.

- Sau tất cả những chuyện nó đã làm cho cậu ấy à? Ôi, Wendy, cậu độ lượng hơn tớ nhiều.

Wendy nhún vai. Em không thể nói cho Tina biết rằng em cảm thấy có lỗi. Và rằng do em mà Nancy bị ngã khỏi xà, em là người làm cho Nancy ốm.

Rằng em là con ma mèò.

Wendy càng quyết tâm hơn trong việc ngăn chặn để mình không biến thành ma mèò nữa. Em cởi chiếc áo thể thao ra.

- Tina, cậu giúp tớ với, cậu hãy tháo cái này ra khỏi cổ tớ.

Em chỉ vào chuỗi hạt đeo quanh cổ. Đôi mắt của Tina tròn tròn lên vì ngạc nhiên. Cô hỏi:

- Sao cậu lại có được nó? Tớ tưởng là bà Bast đã không bán nó cho cậu? Chắc cậu đã quay trở lại đó vào hôm khác mà không bảo với tớ chứ gì?

Wendy thú nhận:

- Không. Tớ, tớ đã lấy nó.

Miệng Tina há hốc cả ra. Wendy nói nhanh:

- Nhưng tớ không ăn cắp. Tớ đã để lại năm đô la trên khay.

Tina lắc đầu, Wendy nói tiếp:

- Nhưng tớ nghĩ rằng nó đã bị vỡ, nên tớ không thể tháo nó ra. Nhưng tớ thực sự, thực sự muốn tháo bỏ nó.

Em quay vòng lại để Tina có thể thấy cái khoá. - Chẳng sao đâu.

Tina loay hoay với chuỗi hạt. Nó không mở.

- Thật là bí hiểm.

Cô bé lẩm bẩm. Wendy nói:

- Tớ đã bảo cậu rồi mà. Cứ cố nữa đi.

Tina kéo rồi lại vặn xoắn, sử dụng cả móng tay lẫn răng nhưng không ăn thua Tina nói:

- Cái khoá này thực sự bị kẹt rồi. Tớ chẳng còn cách nào để mở nó ra được đâu.

Tim Wendy đập dồn dập. Em không thể sống với chuỗi hạt quanh cổ thêm một đêm nào nữa.

- Vậy thì tớ phải đến quầy hàng của bà Bast để nhờ bà ta tháo nó ra. Tớ phải đến đó.

Wendy nói.

Wendy và Tina đạp xe đến khu triển lãm mèo. Suốt đường đi, Wendy lộ vẻ lo lắng. Bà Bast chắc sẽ nổi đoá lên về việc em lấy chuỗi hạt.

Mình chấp nhận bị mắng, Wendy thầm nhủ, để mình có thể tháo bỏ lá bùa. Em không biết cách nào khác để ngăn không bị biến thành ma mèo. Như thế, việc bà Bast có giận đến đâu cũng chẳng hề chi, miễn là bà ta giúp mở hộ lá bùa.

Bên cạnh đó em còn nhủ thậm cả trăm lần rằng em đã trả tiền cho chuỗi hạt.

Hai cô bé đạp xe đến bãi dựng xe. Wendy nhìn toà nhà nơi triển lãm mèo được tổ chức trong đó.

- Ồ, không!

Wendy gào lên. Em bóp mạnh phanh xe.

- Trời đất! - Tina thốt lên trong lúc lạng nhanh xe, tránh không húc vào Wendy - Có chuyện gì thế?

Wendy không trả lời. Em chỉ vào toà nhà trống rỗng.

Băng triễn lăm đã được gỡ đi!

Tina nói:

- Ôi chao, họ đi hết cả rồi!

Wendy lắp bắp:

- Nhưng... nhưng... họ vừa mới triễn lăm ở đây mà.

Wendy nhảy khỏi xe, quăng nó nằm còng queo trên mặt đất. Em chạy đến trước cửa toà nhà. Em giật nắm đấm cửa.

Cửa đã được khoá.

Wendy nhìn qua lớp kính lờ mờ. Em chỉ thấy một toà nhà trống.

Không có bàn, không gian bán hàng, không có mèo.

Bà Bast cũng không.

Không có ai tháo khoá, không có ai lấy lại lá bùa.

Triễn lăm mèo đã hết. Mọi người đã đi.

Không biết tìm bà Bast ở chốn nào.

Wendy sẽ là ma mèo mãi mãi.

Ngay khi vừa bước qua ngưỡng cửa nhà mình, em lao đến bàn điện thoại. Em lật cuốn danh bạ đến mục chữ cái Bs, nhưng không có tên Bast

trong danh bạ. Không có ở Shadyside. Không có ở Waynesbridge, thành phố tiếp đó cũng không có.

Wendy quăng cuốn danh bạ xuống sàn nhà. Mình sẽ chẳng bao giờ tìm lại được bà ta, em nghĩ! Chẳng bao giờ!

- Có chuyện gì vậy hả cưng?

Wendy ngẩng nhìn lên. Mẹ em đang đứng trên ngưỡng cửa bếp. Mẹ có vẻ lo lắng.

Wendy muốn kể cho mẹ nghe mọi chuyện. Nhiều lúc em đã mở miệng định nói. Nhưng rồi em dừng lại. Em có thể nói được gì? Mẹ sẽ chẳng tin em. Tin rằng cô con gái thông minh của mình mà lại biến thành một con quỷ sau nửa đêm ư? Không thể như thế được.

Ngoài ra, Wendy còn hoảng sợ về việc đã lấy lá bùa. Em không muốn thừa nhận mình đã làm một việc không trung thực. Mẹ hẳn sẽ thất vọng về em.

Không, Wendy không thể nói được gì cả. Em phải tự mình giải quyết chuyện này.

Mẹ hãy còn đứng trên ngưỡng cửa. Wendy mỉm cười, em nói dối:

- Không có chuyện gì đâu mẹ ạ. Mọi chuyện đều tốt đẹp.

- À, mẹ cần con giúp một tí. Mẹ đang làm bánh mà thiếu người lau bát.

Bà Chapman nói. Wendy đáp và đứng dậy:

- Vâng thưa mẹ. Việc ấy thú vị đấy. Để con giúp mẹ.

Tối hôm ấy, Wendy bê một khay bánh vào phòng khách. Mẹ và anh Brad đang ngồi trên ghế sofa, một bát bỏng ngô to tướng đặt giữa họ.

Ông Chapman chuyển tivi sang video.

- Bố có một cuốn phim mà bố nghĩ là con sẽ thích, - bố em nói với em, - Tên nó là Chuông, sách, và nến. Phim đó có cả một con mèo xiêm nữa.

- Tuyệt vời.

Wendy reo lên. Em thích xem phim vào tối thứ bảy cùng gia đình. Và có lẽ phim về một chú mèo bình thường hẳn giúp em quên đi chuyện mèo mạ Brad nheo mắt lại nói:

- Chán ngắt.

Nhưng anh ấy cười và bốc một nắm bỏng ngô Wendy ngोट bệt xuống sàn nhà, tựa lưng vào ghế sofa, đĩa bánh đặt trong lòng. Nhưng khi phim bắt đầu chiếu thì em lại nghĩ vẫn vợ.

Nghĩ vẫn vợ.

Liệu em có biến thành ma mèo nữa không?

Dĩ nhiên là thế. Em không thể tháo bỏ được lá bùa. Không còn cách nào khác để ngăn việc biến hoá ma quỷ ấy.

Điều gì sẽ xảy ra Gã ma mèo đen kia có đến đây không? Em sẽ đấu với gã chứ?

- Con có thích chú mèo Xiêm mày không?

Giọng bố cắt ngang mạch suy nghĩ của em.

- Gì hả bố?

Wendy chưa hiểu lời bố. Có phải bố đang hỏi về gã ma mèo đen kia không?

Dĩ nhiên là không, ngốc ạ, em thậm nghĩ. Bố hỏi về con mèo trong phim kia. Hãy chú ý.

- Nó đẹp lắm.

Wendy lí nhí nói, nhưng thực ra em không theo dõi phim.

Bộ phim kết thúc vào lúc mười một giờ kém mười lăm. Brad ngáp lớn và đứng dậy, duỗi thẳng lưng và lên phòng mình. Lát sau bố mẹ cũng ra theo. Cuối cùng Wendy từ từ lên cầu thang về phòng mình.

Có lẽ hôm nay nó sẽ không xảy ra, em nghĩ.

Nhưng em biết nó sẽ xảy ra.

Lẽ ra mình nên tránh gã ma mèo đen kia. Mình biết! Mình sẽ không ra ngoài ấy nữa. Mình sẽ an toàn khi không chạm trán với gã.

Vấn đề đã được giải quyết, Wendy quyết định ở trong phòng. Mình hãy quyết định như thế nếu mình cứ bị hoá thành ma mèo. Mình sẽ ở lì trong phòng. Em tự hạ quyết tâm.

Cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, em thay đồ ngủ rồi tắt đèn. Nhưng em không thấy buồn ngủ đâu đã cố nằm im.

Ánh trăng rực rỡ chiếu xuyên qua bức rèm. Wendy nhìn ra cửa sổ. Mặt trăng sắp tròn, chỉ còn một vệt đen nhỏ xíu nữa thôi.

Nhưng em vẫn không thể ngủ.

Đồng hồ dưới nhà bắt đầu đổ chuông. Boong... boong... boong...

Lúc nó đánh đến mười hai tiếng, Wendy cảm thấy cuộc biến hoá bắt đầu.

- Đứng! - Em rên rỉ - Đứng!

Nhưng chẳng có cách nào để ngăn nó lại. Lần này Wendy hoá thành mèo rất nhanh.

Biến nhanh như thế có phải là do gần đến lúc trăng tròn không? Chỉ trong chớp mắt, cuộc đổi lột đã hoàn tất. Trái tim Wendy đang giằng co giữa hai luồng cảm giác: nửa sợ hãi, nửa háo hức.

- Meo eo eo!

Em cất tiếng kêu và đứng trên gối.

Em đã là ma mèo, một sinh vật hoang dã lang thang của đêm tối. Luôn sẵn sàng ra đi! Em nhảy khỏi giường.

Không! Em thối thu. Mình sẽ không ra ngoài tối nay. Mình sẽ ở lại trong này và nằm ngủ.

Wendy lại nhảy vào giường. Em cuộn đuôi lên tới mặt và nhắm mắt lại.

Nhưng em không thể ngủ. Các cơ bắp của em đang căng lên giục giã hành động. Em muốn lang thang, muốn chạy, rượt theo lũ côn trùng và chuột.

KHÔNG! Em thối thu thêm lần nữa. Nguy hiểm lắm, mình sẽ không đi. Mình sẽ không đi.

Để bớt căng thẳng, em đứng dậy rướn người. Em choãi chân ra xa để oằn lưng uống rồi em bắt đầu bước từ đầu giường này đến đầu giường kia.

Em không thể chịu đựng nổi. Em nhảy ra khỏi giường, nhảy lên bàn trang điểm rồi lại nhảy xuống sàn nhà, đi loanh quanh. Như thể bóng tối đang quyến rũ em.

Wendy cố nằm xuống lần nữa. Cố nghe theo cái phần con người trong em.

Nhưng phần ma mèo trong em mạnh hơn. Mạnh hơn nhiều.

Em không thể cản được nó nữa. Các cơ bắp của em như thể không còn tuân theo lý trí em. Bất thành linh, em lao vút ra khỏi cửa sổ. em chạy thật nhanh, loáng một cái em đã xuống đến mặt đất trước khi kịp biết chuyện gì xảy ra.

Em đứng trên cỏ ướt, người làn không khí. Em đã ra ngoài. Các giác quan của em cực nhạy.

Em phát hiện ra có vật gì di chuyển bên cạnh. Một con chuột! Wendy cảm thấy mình đói lắm. Em rùn người xuống, chuẩn bị sẵn mồi.

Rồi em nghe một tiếng động. Tiếng động của con gì đang trườn về phía em.

Lần theo em.

Ánh trăng chiếu nhanh qua khối đen ấy, đủ để Wendy nhìn thấy một vật trắng.

Một ngôi sao trắng.

Đấy là gã ma mèo đen. Đôi mắt vàng khè của nó lấp lánh trong ánh trăng, chiếu thẳng vào em.

Rồi nó nhảy tới.

Wendy chuyển người nhảy lùi lại. Lông của em dựng hết cả lên khi ma mèo đen đáp xuống phía sau em.

- Meo eo eo!

Nó rít lên. Nó dường như tức giận vì đã vồ trượt.

Wendy đối diện với kẻ thù. Lưng con ma mèo đen cong lại. Nó bắt đầu tiến về phía sườn em. Hàm răng sắc lẹm cuanỏ lấp lánh.

Wendy đứng trên đất của mình. Em xù hết lông để thân hình trông càng to càng tốt. Tai em dán sát vào đầu. Một tiếng grừ trầm thoát ra từ cổ họng em.

Nhanh như tia chớp, gã mèo đen đưa chân trước cào vào em. Wendy cảm thấy cơn đau buốt khi bị mấy cái vuốt bầu vào chân.

- M E E O O O R R R R!

Wendy rú lên. Em cố đánh trả. Song, gã mèo đen quá nhanh. Nó dễ dàng tránh cái tát của em. Nó rùn người xuống, chuẩn bị nhảy vô lần nữa.

Wendy dán mắt vào con mèo đen.

Nhưng một tiếng nói nho nhỏ từ trong lòng Wendy bảo em phải quay người bỏ chạy, bảo em phải dừng ngay trận đấu kéo em không còn đường sống sót đâu.

Gã mèo đen đang vờn em nhưng me lập tức quay người bỏ chạy. Nhanh lên, nhanh lên. Wendy phóng như bay trên mặt đất. Hai chân sau của em chụm lại nhảy đi, đẩy em bay vào khoảng không trước mặt. Hai chân trước thì cố với càng xa càng tốt. Gió lướt qua mặt em nghe vù vù.

Nhưng em càng chạy nhanh thì gã ma mèo đen càng chạy nhanh hơn. Chân của nó dài hơn, cú nhảy của nó mạnh hơn. Dần dần nó tiến đến gần em.

Wendy phóng qua tảng đá lớn rồi quay người trốn vào bụi cây. Em có đánh lạc hướng được nó không? Em đã đổi hướng, rồi lại đổi hướng. Nhưng trước mặt lại là bức tường chắn mất lối.

Wendy thu người nhảy vọt qua Chân trước của em bám vào lớp gạch xù xì. Em cố đạp chân sau trèo lên. Rồi em thoát khỏi bức tường, tiến vào con hẻm nhỏ bên kia.

Rồi em nghe một tiếng đáp xuống nhẹ nhàng từ phía sau. Gã ma mèo đen vẫn bám theo em.

Wendy chạy theo hẻm nhỏ, gã mèo đen rượt theo. Chân em bắt đầu nhức nhối nơi gà mèo đen kia cào trúng. Em cảm thấy máu đang chảy ra, ướt đầm cả lông.

Và con mèo đen kia càng đến gần hơn.

Wendy chạy nhanh đến nỗi hụt cả hơi. Tim em như thể sắp nổ tung.

- Meo eo r r r!

Gã mèo đen gọi với vẻ thách thức. Wendy không trả lời. Em phải để dành hơi để chạy. Em biết mình đang chạy hết sức. Hy vọng duy nhất là thoát khỏi con mèo đen kia.

Bất thành linh, Wendy rẽ phải.

Chẳng kịp suy nghĩ, em nhảy thẳng lên. Em thấy mình đang bám vào hàng rào kẽm gai. Em nhảy xuống cái sân bên dưới.

Wendy không biết mình đang ở đâu. Em chẳng bao giờ đến khu hàng xóm này. Ánh trăng chiếu sáng vắng vạc khi em loay hoay tìm chỗ nấp.

Nhưng không kịp, con mèo đen kia đã đứng trên hàng rào. Wendy nhìn lên trong nỗi kinh hoàng khi thấy nó thu mình chuẩn bị nhảy xuống. Cái mồm nó há hốc khi nó cất tiếng gào lên.

Wendy nhìn quanh tìm lối thoát.

Con mèo đen đã nhảy xuống sân.

Không còn đường chạy. Em không thể nhảy lên để tránh. Con mèo đen đứng trước mặt Wendy. Nó tiến gần đến, mồm phát ra âm thanh phì phì.

Wendy lùi lại.

Chạm vào một gốc cây sần sùi.

Wendy đã cùng đường.

Cả người Wendy run rẩy. Con mèo đen đến gần. Gần hơn.

Lưng Wendy cong cao hơn. Em xù hết lông lên.

- Meo o o r r! - Wendy gào! - Xì xì i i xít! - Em phun hơi nước phì phì.

Con mèo kia đứng lại.

Đây là khoảng thời gian Wendy cần.

Em quay người lại, nhảy vọt lên cây thông. Dùng vuốt bám chặt, em leo lên.

Em nghe tiếng con mèo đen bám theo em. Độ nặng của nó làm rung chuyển cái cây.

Wendy leo cao lên, đến những cành nhỏ gần trên ngọn. Em ẩn mình trong cụm lá dày trên ngọn.

Con mèo đen cứ bám theo.

Nhưng nó leo chậm. Bởi thân hình quá lớn nên nó phải thận trọng với mấy cành cây bé gần trên ngọn.

Wendy nằm yên không cử động. Gã ma mèo đen kia mà khó phát hiện ra em!

Nhưng vết cào trên chân em bắt đầu nhức. Wendy cúi xuống liếm theo bản năng.

Gã ma mèo lần đến chỗ Wendy. Nó phát hiện ra tiếng động, nó leo đến gần hơn.

Wendy thu nhỏ người vào đám lá thông. Em không thể leo lên thêm nữa.

Gã ma mèo đen đến gần thêm.

Bây giờ, nó chỉ còn cách Wendy chưa đầy một mét. Nó nhìn thẳng vào mặt em, phun nước bọt phì phì.

Wendy nhắm mắt, đợi bị tấn công.

Em cảm thấy có sự di chuyển đột ngột, em mở mắt ra.

Em không thể tin những gì mình thấy. Gã mèo đen đang leo xuống cây. Gã đã bỏ đi ạ. Em nhìn theo cho đến lúc nó biến mất.

Sao nó không tấn công mình nhỉ? Cái gì làm nó sợ bỏ đi nhỉ?

Wendy phát hiện thấy bầu trời đang sáng dần lên ở phương đông. Những bóng ma kinh hoàng biến mất. Lần đầu tiên trong đêm, Wendy không thấy sợ. Bây giờ em đã bình yên.

Chỉ trừ một rắc rối nhỏ.

Da em bắt đầu ngứa. Chân em bắt đầu nhức nhối. Mặt em vắn vẹo khi mũi và miệng dịch xa nhau ra.

Em đang đổi lột trở lại!

Chưa hết một phút, Wendy lại trở thành một cô gái.

Một cô gái mắc trên ngọn cây thông.

Trên một trong những cành cây cao vút, rậm rì. Em cảm thấy nó bắt đầu cong oằn vì độ nặng của em.

Wendy quờ tay và chân quắp lấy nó. Khi tim em bắt đập mạnh, em nhìn xuống.

Khoảng cách quá xa... quá xa...

Không có cách nào để em tụt xuống.

Wendy dốc hết sức bám chặt cành cây. Nó không lớn hơn cái cán chổi bao nhiêu.

Còn mặt đất thì tít xa phía dưới.

Cành cây đang đưa theo chiều gió. Nó có thể dễ dàng chịu nổi sức nặng của một con mèo - thậm chí là ma mèo. Nhưng bây giờ Wendy đã là người. Cơ thể em quá lớn để bám vào cành cây bé xíu.

Bình tĩnh! Wendy động viên mình. Mà phải tìm cách nào leo xuống! Wendy cố nhìn xuống một lần nữa. Cơn chóng mặt làm mờ mắt em. Toàn bộ thế giới xung quanh dường như chao đảo mạnh.

Mình sắp rơi mất! Em kinh hoàng nghĩ. Em đã leo quá cao. Tay em bắt đầu toát mồ hôi. Nỗi lo sợ chiều cao của Wendy bây giờ lại trở lại.

ĐỪNG! Wendy thầm ra lệnh. Nhớ lại hôm qua đi! Nhớ lại buổi đầu lao.i hôm qua đi! Em đã rất can đảm. Cái xà bé xíu. Cách xa mặt đất đến thế mà em có phải sợ gì đâu.

Mày có thể làm được việc này.

Wendy giảm bớt độ căng của bàn tay đang nắm cành cây. Rồi từ từ, rất thận trọng, em lần bàn tay xuống phía dưới cành cây, rồi tiếp tục đặt tay kia xuống.

Rồi em nhấc người, đặt chân xuống cành cây bên dưới.

Cái cành cây bên dưới chắc hơn, nhiều lá hơn. Em cảm thấy an toàn hơn khi tụt xuống đấy.

Nhưng em hãy còn cách mặt đất xa quá. Em phải tụt xuống tiếp. Em chưa thể nghỉ ngơi.

Em còn phải leo nhiều.

Tiếp tục, em ôm chặt thân cây và buông chân tụt xuống cành cây phía bên dưới, rồi thêm một cành cây bên dưới nữa. Em dừng lại để thở.

Em choãi chân tìm cành tiếp theo.

Và chỉ cảm thấy không khí.

Em nắm chặt lấy cành cây bắt đầu cong oằn xuống. Chân em đá loạn xạ trong cơn kinh hãi. Lá thông găm đầy áo ngủ của em. Cơn choáng váng lại xuất hiện.

Cảm giác thăng bằng và sức lực của em biến mất.

- Không!

Wendy gào lên. Rồi chân em chạm phải vật gì rất cứng. Một cái chành cây. Thận trọng, em đặt chân xuống.

Em dựa vào thân cây nghỉ lấy sức. Em đợi cho đến khi nhịp tim trở lại bình thường. Nhưng em biết em còn phải tiếp tục leo xuống.

Cành tiếp cành.

Bây giờ thì có dễ dàng hơn. Càng bò xuống, cành cây càng dày và khỏe hơn. Rất dễ nắm hay đặt chân lên.

Wendy lại nhìn xuống đất. Mặt đất vẫn còn xa tí tấp dưới kia. Nhưng em không thấy chóng mặt nữa. Em không sợ.

Wendy gỡ chiếc áo ngủ mặc ở chạc cây ra. Mình dễ ngủ một lát, em nghĩ. Sự nỗ lực đã làm em kiệt sức.

Em dựa vào thân cây, hài lòng với hành động của mình và vui mừng bởi đã chế ngự được cơn sợ hãi.

Rồi em nghe tiếng động.

Âm thanh của cành cây bị gãy.

- Không!

Wendy thì thào.

Với một tiếng RẮC ẮC! Cành cây Wendy đang bám vào rời khỏi thân cây.

- Đừng!

Wendy hét lớn. Em chộp nhanh thân cây và bám lấy. Em muốn cắm móng vuốt vào nó để giữ cho cơ thể khỏi rơi.

Tay em trượt trên lớp vỏ nhám. Em không thể giữ.

Wendy cất tiếng hét khi bị rơi xuống.

Huỵch! Chớp mắt, em đã rơi xuống vạt cỏ dày ngay dưới gốc cây. Wendy dang rộng chân tay nằm trên mặt đất. Chẳng có gì bị gãy cả. Em từ từ ngồi dậy. Em bị cào xước, bị bầm và đau rát nhưng không bị thương tổn. Wendy chớp mắt mấy lần và lắc đầu để kiểm tra. Không có gì là thực sự nguy hiểm.

Wendy đứng dậy, run rẩy trong ánh bình minh. Em phủi khắp người, tấm áo ngủ đã bị rách và dính đầy nhựa xanh của lá cỏ.

Tắm áo ngủ của em?

Trời ơi, lỡ có ai nhìn thấy thì sao? Em nghĩ, mình phải chạy nhanh về nhà.

Wendy ra khỏi khu vườn, chạy theo con hẻm nhỏ. Em cố nhớ lại những ngã tư và những chỗ rẽ khi em chạy trốn gã ma mèo đen. May thay, lúc ấy đang là sáng chủ nhật, em không gặp bất kỳ ai trên đường về nhà.. Lát sau, em về đến nhà. Em tìm thấy chiếc chìa khoá dự phòng bên dưới chậu hoa phía cửa sau rồi lạng lẹ mở khoá vào bếp.

Trót lọt, không có dấu hiệu gì của bố mẹ và anh Brad. Mọi người luôn ngủ dậy muộn vào chủ nhật.

Em rón rén lên cầu thang. Tay chân em chằng chịt những vết xước. Có một lỗ thủng trên cánh tay nơi gã ma mèo đen đã cào em. Sau khi tắm, Wendy bôi kem sát trùng vào các vết xước. Có lẽ mình nên tắm trong bồn có pha thuốc sát trùng này, em lẩm bẩm.

Em chẳng biết phải làm gì với chiếc áo rách và vấy nhựa cỏ, thế là em giấu nó vào phòng vệ sinh. Rồi em mặc quần Jean và chiếc áo màu đen, một trong số những chiếc áo hiếm hoi không có hình mèo của em.

Vậy đấy! Wendy nghĩ. Việc biến thành ma mèo suýt nữa đã hại ta Ta phải dừng lại, bằng mọi cách!

Em nhìn mình trong gương, em nhìn lá bùa ma mèo. Em cố mở khoá. Dĩ nhiên nó vẫn bị kẹt.

Wendy lần xuống tầng trệt, nơi bố em cất dụng cụ lao động. Em tìm thấy một cái kéo cắt dây thép. Thận trọng giữ nó, em đưa vào cắt chuỗi hạt.

Chuỗi hạt không đứt.

Wendy quăng cái kéo xuống sàn nhà và cố cầm nước mắt.

Mình phải cần một người khác giúp, em nghĩ. Mình không thể làm việc này một mình.

Nhưng ai có thể giúp em?

Tina! Dĩ nhiên rồi! Tina sẽ giúp em.

Tina là bạn thân nhất của em. Hai đứa luôn kể cho nhau nghe về mọi thứ. Hơn nữa, Wendy cảm thấy xấu hổ khi giữ một bí mật lớn như thế mà không nói cho bạn mình hay.

Nhưng liệu Tina có tin không? Mình sẽ nghĩ cách để thuyết phục bạn ấy. Wendy quyết định. Giữa hai đứa, Wendy chắc là sẽ tìm được cách để giải quyết.

Wendy cảm thấy dễ chịu hơn sau khi quyết định sẽ nói điều bí mật ấy ra với Tina. Sau khi để lại mẫu giấy xin phép bố mẹ, Wendy nhảy lên xe đạp, đạp đến nhà Tina.

Mẹ Tina đã ra vườn, đang nhổ cỏ trên luống hoa. Tina đang ngồi trên ghế phía sau nhà, mơ màng nhìn bầu trời.

- Xin chào!

Wendy chào lớn. Em dựng chiếc xe trong sân rồi đến ngồi trên ghế cùng Tina.

- Trông cậu buồn đấy, có chuyện gì vậy?

- Bố mẹ tớ vẫn còn bực mình vì con Shalimar đáng thương ấy, - Tina nói, - Nó vẫn còn bị nhốt trong hầm.

- Vì lỗi xé rách ghế sofa hả?

Wendy hỏi. Tina thở dài:

- Ừ, tớ đã khẳng định với bố mẹ là tối đó nó không có ở đó.

Em nhún vai.

- Nhưng chắc nó đã làm thế. Có lẽ nó lên vào trong lúc tớ đi tìm nó.

Hãy nói đi, Wendy thậm thức giục. Hãy nói cho Tina biết ai đã cào rách cái ghê sô pha đêm hôm ấy.

Wendy đã đẩy lùi được sự e ngại của mình. Em nói:

- Tana này, Shalimar không cào rách cái ghế đâu.

- Sao cậu lại dám quả quyết như thế?

Wendy hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Bởi vì tớ đã làm việc ấy.

Tina nhìn Wendy rồi phá lên cười:

- Đó là mẹo để cứu Shalimar ra phải không?

Wendy bình tĩnh nói. Em liếc nhìn mẹ Tina đang đứng ở luống hoa cạnh đấy:

- Tớ nói nghiêm túc đấy. Vào nhà đi, tớ có chuyện rất quan trọng kể cho cậu nghe.

Vẫn chưa dứt cơn cười, Tina theo Wendy vào nhà.

- Kể đi, Wendy!

Tina giục ngay khi hai đứa đã vào trong phòng.

- Có chuyện gì vậy? Sao cậu lại ăn nói có vẻ bí hiểm thế?

Wendy chưa biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào cả. Thế là em kéo cái lá bùa ra khỏi áo sơ mi.

- Tớ nghĩ là tớ đã tìm ra lý do tại sao bà Bast không chịu bán chuỗi hạt này cho tớ.

- Bởi vì bà ta dở hơi chẳng?

Tina đùa.

- Bởi vì đây không phải là một chuỗi hạt. Nó có một ma thuật đặc biệt. Tớ nghĩ bà Bast đã biết chuyện này.

Em thấy Tina muốn nói điều gì đó, nhưng em không để cho bạn nói.

- Kể từ khi đeo chuỗi hạt này, tớ đã bị biến thành ma mèo.

Wendy thở thật sâu.

- Đây, câu chuyện là thế đấy.

Em nói và nhìn Tina với vẻ dò hỏi xem Tina phản ứng ra sao. Tina chỉ nhìn em mà không nói lời nào. Rồi em phá lên cười.

- Tớ biết gần đây trông cậu có gì kỳ lắm.

Tina tiếp tục cười ngặt nghẽo. Wendy gọi:

- Tina! Tớ nói nghiêm túc đấy. Đến tối là tớ biến thành ma mèo. Tớ... người tớ mọc đầy lông! Tớ lang thang trên khắp các ngõ hẻm, tớ...

Tina càng cười lớn hơn. Em gập người lại mà cười.

- Đừng nói nữa, Wendy! Kể tớ không thể thở được.

Wendy suy nghĩ, em phải tìm cách làm cho Tina tin. Em phải nói gì để thuyết phục bạn đây? Nhưng đã có cái để Wendy tập trung suy nghĩ vào. Một tiếng động ở trong phòng ăn thu hút tâm trí em.

Đó là tiếng động rất khẽ, tiếng rả lông. Wendy phát hiện ra đấy là tiếng động của con chim trong lồng. Chắc là Merribel, chú chim quý của Barnes. Wendy biết lồng chim treo trong phòng ăn, cạnh cửa sổ. Ở phía bên kia bức tường.

Wendy lắng nghe tiếng rả lông nhẹ nhàng của chú chim. Làm sao mình có thể nghe những âm thanh ấy qua bức tường được nhỉ? Em phân vân.

- Cậu khùng à?

Tina thốt lên và lắc đầu.

- Wendy là ma mèo! Câu chuyện hay thật!

- Đúng đấy!

Wendy khẽ đáp. Em bận nghe. Trong đầu em đang hiện lên một con chim bạch yến. Em bắt đầu lần về phía phòng ăn. Con chim vẫn tiếp tục rả lông, âm thanh do cái mỏ nó chạm vào lớp lông vọng vào tai em. Mình phải tóm con chim ấy, em nghĩ. Như thế được điều khiển bằng một sức mạnh kỳ bí, Wendy đã thấy mình đứng trước lồng chim trong phòng ăn.

Chim bạch yến đang đậu trên chạc cây. Mỏ nó rả nhẹ xuống bộ lông. Wendy thận trọng mở cửa lồng. Con chim vẫn rả lông. Nhẹ tay thôi, em nghĩ, mình chỉ chạm vào nó.

Chim bạch yến ngẩng đầu nhìn Wendy. Chầm chậm như một chú mèo rình mồi, Wendy đưa tay vào lồng. Mấy ngón tay chộp lấy chú chim bé bỏng, em lôi nó ra khỏi lồng và đưa lên mặt.

Mùi chim thơm phức, nóng hổi dâng ngập mũi em. Chắc - chắc, Wendy chắc lưỡi, ngon thật, mùi vị của nó mới hấp dẫn làm sao.

Wendy há miệng.

Rồi thè lưỡi liếm nghe. con chim.

- Wendy! Tina hét lên từ phía sau - Cậu đang làm gì vậy?

Wendy quay lại. Tina đứng trên ngưỡng cửa phòng ăn, mắt cô bé mở to vì kinh ngạc.

Wendy lắp bắp:

- Tớ, tớ chẳng làm gì đâu! Tớ chẳng làm gì đâu!

Em chăm chú nhìn chim bạch yến trong tay. Con chim nhỏ kinh hoàng, cố vùng vẫy để thoát thân.

Tina lại phá lên cười.

- Xin lỗi Wendy, có tóm được Meribel vẫn chưa thuyết phục được mình tin cậu là ma mèo đâu.

Wendy không nói gì. Em quá bối rối. Em chuẩn bị ăn con chim, em biết. Bản năng ma mèo trong em càng lớn hơn. Nó bắt đầu điều khiển em, thậm chí cả vào ban ngày, trong lốt người.

Tina quay sang mỉm cười với Wendy. Có bé nói:

- Nếu ma mèo thực sự tồn tại, thì cậu hẳn là con ma mèo tử tế, bởi vì chưa có ai yêu mèo như cậu.

Wendy thở dài. Tina sẽ không tin lời em. Tina sẽ không giúp em. Thế đấy, Wendy buồn bã nghĩ. Mà cô đơn, hoàn toàn cô đơn.

- Tớ luôn nghĩ cậu là một người tốt. Cảm ơn cậu vì đã làm tớ vui.
Tina nói - Tớ quá buồn vì Shalimar, tớ đã có dự định này, - cô bé nói tiếp,
- Bọn ta sẽ xuống hầm với Shalimar. Hẳn ở dưới đó nó rất buồn.

Wendy cảm thấy buồn hơn. Đấy là lỗi của em. Shal bị trừng phạt do lỗi của em.

Em khẽ cười với Tina rồi kéo bạn xuống tầng trệt. Tina gọi:

- Shalimar! Lại đây, Shal.

Cô bé bước xuống bậc cấp cuối cùng.

- Kỳ lạ thật. Thông thường tớ phải ngăn nó lăn xả vào tớ khi tớ vừa mở cửa.

Wendy nhìn quanh phòng. Không có bóng dáng con mèo Xiêm đâu cả.

- Lại đây Shal, Wendy nựng. - Lại đây nào, meo, meo, meo.

Tina nói:

- Tớ nghĩ nó nấp đâu đấy. Cái gì đó đã làm cho nó sợ.

Hai cô bé tìm quanh căn hầm, nhìn vào sau mấy cái thùng và phía dưới đồ đạc.

Wendy phát hiện thấy cái gì đó ở phía dưới ghế cũ. Em nằm bẹp xuống sàn.

- Nó đây rồi!

Wendy nói, em đưa tay về phía con mèo, giục:

- Lại đây nào, anh bạn.

Đôi mắt xanh của Shalimar long lên nhìn em. Nó không nhúc nhích.

- Lại đây.

Em gọi rồi đưa tay về phía nó. Bất thành linh, Shalimar phì lên một tiếng rồi cào em. Wendy rút tay lại.

- Nó cào tớ!

Em kêu lên. Shalimar phóng qua tầng hầm, leo lên cầu thang.

- Nó sẽ ra ngoài mất! - Tina hét lớn. - Tớ quên cài cửa.

Quên vết cào trên tay, Wendy chạy nhanh lên cầu thang theo Tina. Shalimar là mèo nhà, nó chẳng bao giờ ra ngoài.

Khi Wendy vào bếp, Tina đã xua Shalimar vào góc gầm chậu rửa bát.

- Nó không sao.

Tina nói. Đôi mắt của con vật hoảng sợ đảo tới đảo lui.

Rồi nó nhìn như dán mắt vào Wendy, nó gồng cong người lại gầm gừ theo kiểu mèo rồi lao ra khỏi cửa bếp.

- Có chuyện gì xảy ra với nó thế?

Tina hỏi. Nhưng Wendy nghĩ em đã tìm được lời đáp. Câu nói của bà Bast như hiện rõ trong đầu em: "Ma mèo và mèo nhà là kẻ thù không đội trời chung của nhau."

Trước đây, Shalimar rất yêu em, nhưng bây giờ nó kinh hãi em, bởi lẽ em đã là ma mèo.

- Đi thôi! - Tina giục. - Ta phải tìm nó về.

Hai cô gái ra khỏi nhà. Chúng tìm khắp sân.

- Nó kia kìa.

Wendy hét. Shalimar ngồi ngất ngưỡng trên đầu hàng rào. Nhưng lúc vừa nhìn thấy Wendy. Nó vội nhảy xuống sân nhà hàng xóm. Tina và Wendy chạy qua cổng gọi con mèo. Nhưng Shalimar vẫn cắm đầu chạy. Nó băng qua đại lộ Hill và chạy vào cái sân rộng. Wendy nói:

- Nó đang lao đến phố Fear.

- Nếu chúng ta không bắt được thì nó sẽ chạy mất!

Tina rên rỉ. Shalimar vẫn chạy. Wendy và Tina bám theo. Khi Shalimar đến xưởng cửa cũ, nó rẽ lối, phóng vào con hẻm khác. Wendy rẽ ngay vào, nhưng hơi chậm.

Con hẻm vắng tanh.

- Nó đâu rồi?

Tina than vãn.

- Có lẽ nó nhảy vào cái sân nào đó.

Wendy đoán. Em nhìn suốt lối mòn, cố đoán con mèo đã rẽ hướng nào. Rồi em nhìn thấy nó. Em nói nhỏ:

- Tina, nó kia kìa.

Em chỉ xuống phía dưới đường. Shalimar đang ngồi trên nắp thùng rác tận dưới kia. Nó đang liếm liếm chân. Tina thốt lên:

- Ôi, nó bị thương!

Wendy đặt tay lên môi:

- Suyt! Chúng ta đừng làm nó sợ rồi bỏ chạy nữa.

- Đúng đấy!

Chúng gật đầu với nhau rồi từ từ, rất lặng lẽ, bò về phía con mèo.

Shalimar vẫn liếm chân. Wendy và Tina mới đi được nửa đường thì một cánh cổng bật mở. Một bà già vận váy có in hình con mèo bước ra đường.

- Nhìn kìa!

Wendy thốt lên kinh ngạc.

Thì cũng là lúc Tina kêu lên:

- Bà Bast!

Bà lão như thể không nhìn thấy hai cô bé. Bà ta tiến về phía Shalimar. Chộp mắt, bà ta đã chộp cổ con mèo quăng vào chiếc giỏ đang mang theo. Rồi bà ta biến mất sau góc phố.

- KHÔNG!

Tina hét lên.

- Bà ta đã bắt mất Shalimar rồi!

Hai cô bé chạy đến cuối con đường, nhìn qua lối rẽ.

Nhưng bà Bast đã biến mất.

Tina gục đầu vào vai Wendy, nói như sắp khóc:

- Bà ta đã bắt nó rồi, Shalimar sẽ mất vĩnh viễn.

Wendy an ủi bạn:

- Đừng lo, bà Bast chưa đi xa được đâu. Chúng ta sẽ tìm thấy bà ta.

Tina gật đầu, thở dài:

- Nhưng biết tìm ở đâu đây?

Wendy chỉ:

- Cậu đi qua lối kia, còn tớ sẽ đi qua dãy nhà khác. Chúng ta có thể tìm thấy bà ta.

Tina gật đầu và chạy đi. Wendy chạy đến cuối dãy nhà và dừng lại. Em nhìn quanh.

- Này, tớ đã thấy rồi!

Em hét gọi Tina, em đã phát hiện ra bà Bast. Lát sau, Tina đuổi kịp em.

- Ngộ nhỡ bà ta không trả lại nó?

Tina lo lắng hỏi.

- Ta cứ bám lấy bà ta. Ta sẽ nghĩ ra cách.

Wendy nói.

Rồi mình cũng nghĩ ra cách để bà Bast giúp mình, em nghĩ.

Wendy cảm thấy Tina kéo tay áo mình.

- Chuyện gì vậy? - Em hỏi.

Tina chỉ lên biển hiệu đường.

- Nhìn kia, Wendy! - Tina nói với vẻ sợ sệt. - Xem chúng ta đang ở đâu kia.

Wendy ngược nhìn, phố Fear. Bây giờ chúng đang theo bà Bast bước xuống phố Fear.

Phố Fear không giống như những phố khác ở Shasyside. Nó luôn lạnh lẽo và tối tăm hơn. Những cái cây khổng lồ mọc hai bên đường. Wendy rung mình. Mấy cành cây ấy trông như thể sẵn sàng tóm lấy chúng ta, em nghĩ. Những cái bóng kỳ lạ đang nhảy nhót trên mặt đất.

Hãy thận trọng, em nghĩ. Bởi lẽ đây là nơi bà Bast đang buộc chúng phải vào. Mọi vật rất kỳ lạ kể từ lúc Wendy gặp bà Bast.

- Bà ta sống ở đây!

Tina thì thầm. Wendy thấy bà Bast chui vào trong một ngôi nhà tồi tàn, nhỏ xíu.

Mang cả con mèo trong giỏ vào.

- Đi thôi! - Wendy nói. - Ta vào xem bà ta làm gì với con mèo.

Wendy vẫy tay gọi Tina đi theo.

Wendy cố giữ không gây ra tiếng động khi em tiến đến gần đến ngôi nhà. Em bò dọc hành lang và cúi người thấp dưới cửa sổ.

Tina quỳ gối bên cạnh. Vẫn giữ thấp đầu, Wendy hé nhìn qua lớp kính bẩn thỉu.

Căn phòng tối tăm và ẩm đẫm. Wendy nhìn thấy một chiếc ghế sofa màu tía, cũ, với mớ nệm mút bị bới tung ra và một bàn ăn dài. Lúc hai cô bé nhìn, bà Bast đặt cái giỏ lên bàn.

- Bà ta sẽ làm gì Shalimar nhỉ?

Tina hỏi với giọng run rẩy.

Đừng lo! - Wendy động viên bạn. - Chúng ta không để chuyện gì xảy ra với nó đâu.

Wendy nhìn qua cửa kính, bà Bast đang đứng cạnh cái giỏ. Wendy có thể thấy bà ta đang lăm bằm điều gì đó, nhưng em không nghe rõ. Cái giỏ bắt đầu lắc lư.

Bà Bast cho tay vào cái hộp trên bàn, lôi ra mấy cái chai lọ. Bà ta xếp chúng thành hàng cạnh cái giỏ trong lúc vẫn tiếp tục lăm bằm. Lát sau bà ta mở nắp giỏ, kéo Shalimar ra và đặt nó lên bàn.

Một tay giữ con mèo, một tay bà ta nhặt lên một cái chai lớn. Bà ta rắc thứ bột trắng lên con mèo. Môi bà ta vẫn tiếc tục mấp máy.

Wendy ngồi lên gót chân. Cơn rùng mình quét dọc sống lưng em. Dĩ nhiên! Với tất cả những cảnh em chứng kiến trong nỗi kinh hoàng ấy, em biết bà Bast là một mụ phù thủy.

Mọi việc như hoàn toàn khớp với nhau. Này nhé, lá bùa ma mèo, sự đổi lốt của Wendy và ngôi nhà trên phố Fear.

Những cái chai ấy chắc chứa nhiều loại ma dược. Bà Bast chắc đang phù phép Shalimar.

Một tiếng gào lớn trong ngôi nhà cắt ngang dòng suy nghĩ của Wendy.

- Bà đang tra tấn nó!

Tina hét lớn.

- Ta phải ngăn lại.

Wendy gào lên.

Hai cô bé đứng dậy. Wendy giật mạnh cánh cửa và lao vào. Em phải cứu Shalimar.

- Bà chớ chạm vào nó!

Em quát bà Bast.

- Shalimar!

Tina gọi.

Bà Bast ngẩng đầu nhìn. Đôi mắt bà ta tròn xoe bởi kinh ngạc. Rồi chúng từ từ nheo lại. Bà ta đưa một ngón tay dài, xương xẩu chỉ vào mặt Wendy.

- Mày!

Ba ta gầm lên.

- Mày! - Bà Bast nói. - Đúng là mày!

- Thưa bà...

Wendy mở miệng nói nhưng em không biết phải tiếp tục như thế nào.

Shalimar càng gào lớn hơn. Nó cố vùng ra khỏi tay bà Bast. Cái nhìn của bà Bast quay lại con mèo.

- Nằm im!

Bà ra lệnh.

Nhưng con mèo đã vùng ra. Nó nhảy khỏi bàn, đập đổ mớ chai lọ. Wendy vội đưa tay chụp mấy cái chai sắp lăn xuống sàn.

- Shalimar!

Tina gọi lớn.

- Không!

Tina và bà Bast cùng đưa tay ra chụp con mèo. Nhưng nó tránh khỏi và nhảy lên nóc tủ. Wendy nhìn lên. Con mèo nhìn xuống họ rồi bắt đầu liếm mép.

- Wendy! Đây không phải là Shalimar. Nhìn kỹ kìa. Nó có một con mắt màu nâu. Shalimar có hai mắt đều xanh.

Wendy nhìn con mèo. Tina nói đúng. Trông nó giống hệt Shal, ngoại trừ đôi mắt.

- Thử xem bọn mày đã làm gì kìa!

Bà Bast hét lớn.

- Nhìn xem đồng chai lọ kìa.

Bà ta bắt đầu nhặt những chai lọ bị đổ. Wendy muốn giúp, nhưng bà Bast quát:

- Mày phá vậy chưa đủ sao? Tao đã nhận ra mày. Mày là đứa con gái đã ăn cắp lá bùa ma mèo.

Wendy đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Bà Bast có quyền mắng em. Em nói:

- Cháu xin lỗi. Nhưng cháu đã trả tiền cho chuỗi hạt ấy, cháu không ăn cắp.

- Hừ!

Bà Bast càu nhàu.

- Bây giờ, cháu mang trả nó.

Wendy nói tiếp, rớt cuộc thì em cũng rũ bỏ được nó.

- Nhưng cháu không mở được khóa.

Bà Bast nhìn Wendy hồi lâu. Wendy không hiểu bà nghĩ gì.

Bà Bast lắc đầu.

- Xin lỗi. Nhưng tôi sẽ không bao giờ tháo nó. Không bao giờ.

Wendy kinh hãi nhìn bà Bast.

- Bà muốn nói - muốn nói là cháu sẽ không bao giờ bỏ được cái chuỗi hạt ấy ra khỏi cổ sao?

Em lắp bắp, giọng em run rẩy.

- Đúng đấy! Bà Bast khẳng định. - Nó sẽ không bao giờ rời ra đâu.

Bà ta dừng lại một chút rồi ghé sát vào mặt Wendy.

- Trừ phi mày tìm được một chìa khoá bí mật.

Wendy choáng váng. Bí mật... Wendy không chắc là mình có nghe rõ hay không.

- Nó được giấu rất kỹ, - bà Bast giảng giải, - đến trước gương đi. Ta sẽ chỉ cho xem.

Wendy thất thểu bước theo bà lão về phía chiếc gương lớn phủ đầy bụi treo trên tường. Em đứng im lặng khi bà Bast quay cái khoá ra phía trước.

- Bây giờ hãy nhìn đây.

Bà Bast nói.

- Trông nó như thể một cái khoá bình thường và điều ta phải làm như thể là kéo cái móc nhỏ ra. Nhưng,...

Mắt bà Bast long lanh.

- Tay vì kéo, ta phải xoay nó theo chiều kim đồng hồ, rồi kéo nó quá lá bùa. Làm như thế này này.

Mấy ngón tay bà Bast tháo được khoá, chuỗi hạt rời ra - Wendy được tự do.

- Hèn gì chúng ta không mở được nó.

Tina nói.

Wendy cảm thấy thực sự thoải mái. Mọi chuyện đã chấm dứt. Lá bùa đã được tháo bỏ. Em sẽ chẳng biến thành ma mèo nữa.

- Ôi, cháu cảm ơn bà, thưa bà Bast! Cảm ơn rất nhiều.

Em xúc động nói.

- Cháu không nên đeo chuỗi hạt này.

Bà Bast nghiêm nghị nói. Wendy xấu hổ:

- Cháu hiểu. Cháu biết mình lẽ ra chẳng nên đeo nó. Nhưng cháu lại quá muốn có nó. Lúc ấy, cháu chẳng thể nào làm chủ mình được.

Bà Bast gật đầu.

Bà đã cảm nhận như thế về chuyện lá bùa. Bà ta đã không cố tình bán nó. Nó luôn được để trong bộ sưu tập riêng nhưng bà không biết tại sao nó lại lạc vào cái khay giá năm đô la ấy.

- Xin bà làm ơn hãy nhận nó lại! - Wendy nói. - Và cứ giữ năm đô la ấy.

Bà Bast mỉm cười rồi dứt chuỗi hạt vào túi. Wendy tự hỏi không biết bà ta có biết ma thuật của lá bùa kia không. Em nghĩ, nếu bà Bast là một thợ phù thủy, chắc bà ta chẳng bận tâm đến chuyện hoá thành ma mèo mỗi đêm đâu.

Ba đêm đã là quá đủ cho Wendy!

- Bây giờ các cháu hãy cho biết lý do! - Bà Bast yêu cầu. - Tại sao các cháu lại bám theo bà?

- Chúng cháu tưởng là bà đã bắt con mèo của chúng cháu, Shalimar ấy mà. Chúng cháu thấy bà bắt nó ở bên đường.

Tina đáp.

- Chúng cháu đã nghĩ như thế đấy!

Wendy nói.

- Các cháu không biết giống mèo xiêm lại luôn giống hệt nhau à?

Bà Bast hỏi. Bà ta nhìn lên con mèo hãy còn đứng trên nóc tủ.

- Hãy là quen với Magnolia, - bà ta bảo các cô bé đang vẫy con mèo, - một trong số những khách hàng thường xuyên của bà.

Wendy hỏi:

- Một trong số... gì? Bà nói về cái gì vậy?

- Về khách hàng, - bà Bast nói, - ta là người chải lông mèo, các cháu không biết sao?

- Làm sao chúng cháu biết được?

Tina nói.

- Ta nghĩ những cô gái yêu mèo đều biết tên ta, - bà Bast nói với vẻ tự hào. - Ta sử dụng ngôi nhà này như một cửa hiệu chải lông mèo.

Wendy cố hiểu những gì bà ta nói. Nó có thật vậy không? Bà Bast có phải là một phụ nữ bình thường mà không phải là một mụ phù thủy không?

- Tại sao bà lại rắc bột lên lưng mèo?

Wendy hỏi.

- Tại sao à? Chỉ để chải sạch lông nó, - bà Bast nói, - Nếu các cháu rắc một ít bột ngô lên mình mèo thì nó sẽ hút hết bụi. Đây là cách làm sạch lông đơn giản nhất.

Bà Bast nháy mắt với Wendy.

Wendy suýt phá lên cười. Em thật là ngốc! Cứ đi nghĩ bà Bast là phù thủy. Chỉ tại cái lá bùa ấy gây nên, nhưng bây giờ ma mèo trong em đã chấm dứt. Em vui vẻ nói:

- Cám ơn bà rất nhiều. Chúng cháu sẽ giới thiệu với bạn bè rằng bà là người chài lông mèo tài ba nhất.

Wendy bước ra khỏi nhà bà Bast. Tina từ từ đi theo, mắt cứ nhìn xuống đất.

- Tina, có chuyện gì vậy?

Wendy hỏi. Rồi em ý thức được - chuyện Shalimar! Wendy rất vui vì đã tháo bỏ được lá bùa ma mèo. Em quên hẳn chuyện Shalimar. Tina chắc buồn lắm, em nghĩ. Hai đứa vẫn chưa tìm thấy con mèo lạc. Chúng đã để mất dấu vết nó.

Wendy bảo:

- Thôi nào, chúng ta hãy đi tìm nó.

Chúng tìm dần, lúi lúi nhà Tina. Chúng gọi tên con mèo, lục lọi tìm khắp các góc phố, nhưng Shalimar vẫn bất vô âm tín.

Khi hai đứa vào sân nhà Tina, Wendy thấy bạn cố cầm dòng nước mắt sắp chảy xuống má.

Tina buồn bã hỏi:

- Ngộ nhỡ chúng ta không tìm thấy nó?

Nhưng Wendy quá vui nên chẳng tin có chuyện xấu gì xảy ra cho Shalimar. Em động viên bạn:

- Đừng có nghĩ quẩn thế!

- Chúng ta sẽ nhờ nhắn tin trên truyền hình. Chúng ta sẽ... - Nhìn kìa!

Tina bỗng gào lên rồi chỉ tay về phía cầu thang sau lưng Wendy.

Con mèo nằm đó, ngủ ngon lành.

Tina vội chạy đến:

- Shal! Ôi, Shal, mày có sao không?

Tina ôm chặt nó vào lòng. Nó khẽ kêu meo meo và ngáp với vẻ ngái ngủ.

- Ổn rồi, Shal. Ta đi vào nhà đi.

Wendy nói. Em mở cửa bếp. Khi nghe tiếng Wendy, con mèo nhảy khỏi lòng Tina và lao nhanh vào nhà. Nó vội chui xuống tầng hầm. Tina thốt lên:

- Trời đất! Tớ chưa bao giờ thấy Shal chui vào tầng hầm với bất cứ lý do gì.

Wendy nói:

- Nó chưa bao giờ ra ngoài. Chắc nó hãy còn sợ.

Và mình biết nó cảm nhận ra sao rồi, Wendy nghĩ. Loài mèo thì luôn nhút nhát.

Em mỉm cười. Bây giờ mọi chuyện khó chịu đã chấm dứt.

Tối hôm ấy, Wendy ngồi làm bài tập trên bàn. Nhưng tâm trí em không tập trung vì em đang nghĩ về những sự kiện kỳ lạ xảy ra trong tuần trước.

Thế là thực sự không có ma mèo, em nghĩ. Nó không phải là điều được bịa đặt đâu.

Bây giờ, khi chuyện ấy kết thúc, em có thể thừa nhận rằng làm mèo thật là thú vị, nhưng em lấy làm mừng vì chuyện đó đã chấm dứt.

Em muốn mình có khả năng nhìn rõ trong bóng tối. Các giác quan emò làm em cảm nhận mọi thứ sống động hơn: cách lang thang, cách rên rỉ - thật là diệu kỳ. Em đặc biệt yêu quý phong cách mèo của mình.

Nhưng em không thích việc bị chế ngự. Mỗi lần đổi lột là mỗi lần em man rợ hơn.

Rồi còn gã ma mèo đen nữa ấy chứ! Suýt nữa thì nó đã xé xác em! Chắc là thế, nếu nó gặp em lần nữa.

Nhưng sẽ chẳng có lần ấy nữa đâu.

Wendy đứng dậy nhìn ra cửa sổ. Vầng trăng tròn đang nhô lên trên cây sồi già trong sân nhà.

Trăng tròn. Bà Bast bảo ma mèo điên cuồng nhất vào đêm trăng tròn. Và Wendy lại nhớ, nếu một khi ma mèo trải qua lần trăng tròn đầu tiên, thì nó và con người bị hoà lẫn vào nhau. Không còn tính người trong ma mèo nữa và bản năng ma mèo có thể trỗi dậy vào cả ban ngày.

Wendy nhìn xuống sân. một đêm tuyệt vời để lang thang. Em hồi tưởng lại lớp cỏ đêm mềm dẫm sương mát dịu dưới chân, và cả mùi chuột phảng phất trong không gian nữa.

Đừng! Em tự ra lệnh. Chớ nghĩ như thế nữa! Chuyện đó đã chấm dứt. Em lại ngồi vào bàn và làm xong bài tập.

Lát sau, Wendy gấp vở lại. Em ngáp và duỗi người ra. Chuyện xảy ra trong mất ngày qua đã làm em kiệt sức. Tối nay em sẽ đi ngủ sớm.

Em thay đồ ngủ rồi mở cửa sổ để đón làn không khí đêm trong lành. Rồi em nằm xuống, chìm nhanh vào giấc ngủ.

Nhưng chỉ lát sau, Wendy lại thức giấc. Vầng trăng tròn vành vạnh đã lơ lửng cao vút trên bầu trời. Ánh sáng của nó toả khắp nơi, tràn cả vào phòng trông như ánh sáng ban ngày.

Sao nó sáng thế nhỉ? Wendy thầm hỏi. Em vẫn còn nhớ độ sáng của ánh trăng khi em hãy còn trong lốt ma mèo. Cơ sở hãi dăng lên ngực em.

Chắc là tại mặt trăng tròn, em nghĩ. Mày không đeo lá bùa ấy nữa, mày sẽ không bị đổi lốt.

Em ôm chặt gối và gục đầu xuống. Em trở mình, cố tìm một tư thế nằm thoải mái. Nhưng em không cảm thấy dễ chịu.

Tại sao mình không thể ngủ được nhỉ? Cơ thể em bắt đầu căng ra. Tay và chân bắt đầu buốt.

- Không!

Em thì thầm.

- Không thể như thế được.

Răng và tay em bắt đầu đau. Làn da bắt đầu ngứa.

- Không!

Em rên rỉ.

- Mình chỉ giỏi tưởng tượng thôi.

Em ngồi dậy trên giường.

- Mình không... mình không thể.

Run run, em nhìn xuống đôi tay.

Móng tay em dài một cách bất thường. Chúng cong lại.

Wendy không thể nhìn đi nơi khác. Em thấy lớp lông màu vàng sẫm mọc đầy hai tay.

Em không tưởng tượng.

Em đang biến lại thành ma mèo.

Wendy gào lên:

- Đừng! Tôi sẽ không để nó xảy ra.

Nhưng lớp lông dày vẫn cứ mọc.

Mình mơ ư? Em tuyệt vọng nghĩ. Chắc là thế, bởi lá bùa đã được cởi bỏ. Mình đã là một cô gái bình thường.

Em nhảy ra khỏi giường và chạy lại đứng trước gương.

Mắt em chuyển sang màu xanh. Tai em dịch chuyển lên đỉnh đầu.

Em chạy ra phía cửa sổ. Em cài chặt cửa. Tại mặt trăng đấy, em nghĩ. Mình phải lẩn trốn ánh trăng. Em chui vào buồng vệ sinh, đóng chặt cửa.

Trong khoảng không gian chật chội, hơi thở hỗn hển của em thật lớn và rè rè. Em nghe tim mình đập mạnh. Rồi em cảm thấy cuộc biến hoá đang diễn ra.

Không có cách nào để ngăn nó lại.

Lát sau, Wendy nhảy ra khỏi buồng vệ sinh, trong lốt ma mèo.

Em nhảy lên bàn trang điểm. Run rẩy vì sợ hãi, em lại nhìn hình ảnh mình trong gương.

Một con thú hung ác đang trừng mắt nhìn ra. Một con mèo lông vàng sẫm có ngôi sao trắng trên trán.

KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG! Âm thanh ấy cứ vang trong đầu em. Dẫu lá bùa không còn, nhưng Wendy biết em đã hoá thành mèo. Em đã thực sự biến thành ma mèo.

Em khiếp đảm bởi những gì đang diễn ra. Những gì mà em đã phải làm trong lối ma mèo. Sức kiềm chế của em rất yếu. Em đã phá nát chiếc ghế sofa nhà Tina. Em làm cho Shalimar gặp rắc rối. Em gây thương tích cho Nancy và cho chính bản thân mình.

Và em biết gã ma mèo đen vẫn còn rình rập ngoài ấy.

Đợi em.

Vậy thì mình sẽ không ra ngoài, Wendy nghĩ. Mình sẽ dồn hết nghị lực để chống lại bản năng ma mèo trong người. Mình sẽ bình yên khi ở trong này.

Em nhìn qua cửa sổ. Nó đã được đóng chặt. Tốt, em cảm thấy rất tự tin, bởi không có lối để em ra ngoài.

Wendy nhảy xuống bàn rồi nhảy lên giường. Em cuộn tròn người trên gối. Em quyết tâm ngủ. Khi thức dậy, mình sẽ lại là một cô bé bình thường, em thầm nhủ, một con người.

Nhưng càng cố ngủ thì Wendy lại không thể nào ngủ được. Tiếng mời gọi, giục giã ra bên ngoài thật vô cùng mạnh mẽ. Những con công trùng, các loài thú, mùi hương diệu kỳ và những vùng đất đầy bí ẩn cứ lớn vồn trong đầu em.

Đừng nghĩ đến chúng, em thầm ra lệnh.

Nhưng em chưa thấy bớt rút nhiều như thế trước đây.

Cơ thể em háo hức, đòi ra đi.

Em nhồm dậ khỏi gối và nhảy lung tung trong phòng. Em lao xuống sàn, chồm lên tủ rồi lại phóng xuống sàn. Cứ thế, em nhảy một hồi lâu.

Và cứ mỗi bước nhảy thì nỗi khao khát ra ngoài lại càng mãnh liệt hơn.

Mình chỉ hé nhìn ra ngoài một lát thôi, em nghĩ. Thế là đủ biết cái gì ở ngoài ấy.

Wendy nhẹ nhàng đáp xuống khung cửa sổ. Em nhìn ra qua lớp kính.

Cây sồi già đang đung đưa theo làn gió. Dẫu cửa sổ đã đóng chặt, nhưng khứu giác của Wendy vẫn nhận ra bao nhiêu hương vị quyến rũ của bóng đêm. Em có thể nhìn thấy đám côn trùng bay chập chới trong ánh trăng.

Wendy rất muốn ra ngoài. Nhưng em biết là sẽ rất nguy hiểm. Đột nhiên, người em căng hết cả lên. Một vật đang di chuyển, thu hút cái nhìn của em.

Đấy là một cái bóng đen đang bò theo cái cành cây to ngay bên ngoài cửa sổ.

Lát sau, cái bóng đó in hình lên cửa sổ.

Ngay giữa cái bóng là hai con mắt màu vàng sáng quắc.

Rồi nó biến mất.

Và cái phản người nhỏ bé của Wendy cũng biến mất.

Giận dữ, em cào mạnh vào kính cửa. Gã ma mèo ấy lại dám đến đây à? Đến nhà của ta à?

Nó biết em ở trong nhà nên đến đây rình rập em.

Bây giờ, nó đang đợi ở ngoài ấy, đợi em nhảy ra.

Wendy biết con ma mèo đen kia khoẻ mạnh hơn em nhiều. Nó khoẻ cực kỳ, nhưng em không quan tâm.

Em đang lồng lộn vào lúc trăng tròn. Đây là khoảng thời gian điên rồ nhất của ma mèo. Đuôi em cong lại. Đầu đuôi ngoe ngẩy. Mình phải ra ngoài! Mình phải bảo vệ lãnh thổ khỏi kẻ xâm lược kia.

Wendy chạy lên bậu cửa sổ, rà mũi dọc theo hòng kiếm được khe hở nào đó để thoát ra.

Bất thành lĩnh, em nhảy xuống sàn. Em nhìn thấy bóng vậy gì đó đang chạy qua phòng. A, con ruồi, mày dám à! Em nhảy đến vồ con mồi. Nhưng cú tung người quá mạnh đã khiến em đâm rầm vào bàn trang điểm.

Em ngồi xuống, lắc lắc mình, nhìn quanh tìm con ruồi. Em thấy nó bay trên đầu. Em nhảy lên bàn nhìn quanh - và thấy một con mèo khác.

Lông Wendy xù hết lên, lưng em cong lại. Con mèo ấy có bộ lông màu vàng cát giống màu lông em, và cũng có cả một ngôi sao trắng trên trán. Wendy gầm gừ và phun nước bọt vào con mèo kia.

Nó cũng cong người và phun trở lại.

Làm thế nào mà con mèo này lại có thể vào phòng em được cơ chứ? Wendy phải giao chiến với nó, đuổi nó đi. Em chồm tới, vuốt em xòe ra trong tư thế sẵn sàng xé xác nó.

K K K É É É T T T!

Vuốt em cào vào vật gì đó thật cứng.

Wendy lùi lại.

Con mèo màu vàng kia lùi lại.

Wendy mở miệng gào lên khiêu chiến.

Con mèo kia cũng há miệng.

Wendy trừng mắt nhìn kẻ thù xâm lược. Rồi em ngồi xuống, quặp đuôi vào bụng. Con ẽm kai cũng làm tương tự. Bây giờ em mới nhận ra con mèo ấy không có thật. Nó chỉ là hình phản chiếu của em trong gương.

Em sững sốt bởi vẻ hiếu chiến mà em có trong người.

Mặt trăng đã tròn. Ma mèo đen thách thức, và kể cả bóng ma mèo của chính em, tất cả làm cho bản năng ma mèo trong Wendy lớn mạnh hơn.

Em muốn gào lên, muốn săn lùng, muốn...

- Meo eo eo!

Một tiếng gào từ xa vẳng đến tai em. Em nhận ra đấy là giọng của gã ma mèo đen. Nó đang gọi em. Gọi em giao chiến.

Em không chấp nhận lùi bước.

Toàn thân run rẩy, em nhẩy lên giường, co người lại, sẵn sàng lao đi. Sau một tiếng gầm man rợ, em nhẩy người lao đi.

Lao thẳng về phía cửa sổ.

Nhưng cửa sổ đã đóng.

- RẦM ẦM!

Wendy lao tới, cửa sổ vỡ tung, kính bắn tung toé khắp nơi, lấp lánh trong ánh trăng.

Wendy dễ dàng lách qua.

PH|CH! Em rơi xuống thẳm cỏ bên dưới cái cây. Em giữ hết những mảnh kính vỡ trên người, rồi liếm bộ lông mượt mà của mình.

Em bình yên, không có vết xước nào.

Và em đã ra ngoài!

Nhưng gã ma mèo đen kia đâu nhỉ? Nó đã gọi em, thách thức em giao chiến.

Không có dấu hiệu gì của nó.

Chắc nó đã hoảng sợ bỏ chạy khi em phá vỡ cửa kính.

Tốt. Wendy cảm thấy hài lòng. Đây là sân của ta, lãnh thổ của ta. Em đứng tai lên gầm gừ - của ta, của ta!

Nhưng đã gần sáng, mặt trăng sắp lặn.

Dẫu sao em cũng còn đủ thời gian lang thang rình rập để truy lùng gã mèo đen.

Em phải tỏ bảnh lĩnh trước những con ma mèo khác, phải cho chúng biết đây là lãnh thổ của em.

Wendy rà mũi trên mặt đất, lần tìm mùi của con mèo kia. Bất kể mặt trăng đã xuống thấp, đôi mắt tinh nhạy của em vẫn nhìn rõ mọi thứ. Những con bọ đang bò trên cỏ. Một con bướm đêm bay qua cổng. Một con rắn đang lùng mồi dưới những bụi hoa hồng trắng. Nhưng không có thứ gì làm em sao lãng mục đích.

Phải tìm cho ra bằng được gã ma mèo đen.

Wendy nhảy lên bức tường phía sau. Em chạy tới chạy lui, quan sát bốn phía.

Nhưng không thấy bóng dáng kẻ thù.

Gã mèo đen kia bỏ chạy rồi ư? Nó sợ em à?

Wendy thở phào với vẻ giương giương tự đắc. Em sẽ cho gã ma mèo kia một bài học nhớ đời. Em sẽ tìm ra nó và buộc nó phải tránh xa nhà em.

Wendy phồng mũi đánh hơi làn gió.

Nó đấy, cái mùi quen quen phảng phất đằng kia.

Lông Wendy dựng lên. Em nhẩy xuống mặt hẻm, thủ thế sát mặt đất, rồi em lao như tên bắn về phía phát ra cái mùi kia.

Khi mùi ấy đậm hơn, Wendy biết là mình đã đi gần đến đích. Em để ý thấy mùi ấy có điều gì kỳ lạ, có cái gì đó khác với mọi ngày. Đây đích thực là mùi của gã ma mèo đen. Nhưng nó sao lại... lớn hơn và khỏe hơn?

Tại sao nhỉ? Wendy nghĩ. Nhưng rồi em không bận tâm nữa. Vấn đề là phải thách đấu với con mèo đen ấy.

Wendy tiếp tục bám theo mùi kia. Mùi của con mèo đen và... của cái gì đấy khác nữa.

Nhưng của cái gì?

Wendy dừng lại, đánh hơi và lắng nghe. Em đang nghe âm thanh đang phát ra từ sau cái góc kia.

Có phải gã ma mèo đen đấy không? Nó đang đi tìm em hay sao? Bây giờ, Wendy hạ quyết tâm. Sự thách thức cuối cùng! Trận chiến một mất một còn!

Trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, Wendy bước qua góc tường. Nó đứng đó, lưng cong lên, gã ma mèo đen đây rồi.

Wendy trừng mắt.

Tiếng gầm bị nén lại trong cổ họng em.

Mắt em mở to, sững sờ không thấy nhiều con khác đang đứng quanh góc nhà.

Wendy giật thót cả người. Đuôi em xù lên lớn gấp đôi.

Gã ma mèo đen đâu chỉ đứng một mình. Ngay sau nó là hai con mèo khác. Một con màu nâu sẫm và một con vàng đậm. Con nào cũng có một ngôi sao màu trắng trên trán.

Thêm hai ma mèo nữa!

Chúng còn lớn hơn cả gã ma mèo đen.

Wendy là đồng loại của chúng.

Sau tiếng hét kinh hoàng, Wendy quay mình bỏ chạy.

Ba con ma mèo kia đồng thanh rống lên và đuổi theo em.

Wendy chạy như bay.

Em chạy như thể một tia chớp trong đêm tối. Về nhà mau đi. Về nhà mới được an toàn. Em nhảy qua bức tường bao quanh vườn nhà mình.

Ba con mèo kia bám theo em.

Lòng đầy căm hận, Wendy nhảy lại lên đỉnh bức tường và gào lên cảnh cáo. Cút đi! Đây là lãnh thổ của ta.

Ba con mèo kia dừng lại. Chúng đứng dưới bãi cỏ và ngược nhìn lên.

Rồi cả ba cùng phóng lên, nhẹ nhàng đáp xuống bờ tường.

Wendy phi ngay xuống đất. Em lao về phía cây sồi.

Nếu em có thể vào phòng thì em sẽ chiến đấu ngay từ bên trong.

Nhưng con mèo to nhất, con mèo nâu chạy nhanh hơn, đứng chắn giữa Wendy và cái cây.

Wendy dừng lại, em nhìn quanh hòng tìm một nơi để nấp, để trèo lên, để tẩu thoát.

Con mèo nâu tiến về phía em. Nó đang vờn quanh mình em.

Một cái bóng chớp chớp phía sau đã khiến em quay lại. Con mèo vàng cũng tiến về phía em. Lông nó dựng đứng như lông nhím.

Wendy bị bao vây.

Thế là hết, em nghĩ trong cơn tuyệt vọng. Thế là đời ta đã đi dứt.

Nhưng Wendy đã xù hết lông lên, tập trung tất cả sức lực quyết một trận sống mái với kẻ thù.

Em quyết không buông tay chịu chết.

Lũ mèo kia tiến gần hơn. Gần hơn.

Con mèo vàng chỉ còn cách mấy phân.

Nó há hoác mồm. Những cái nanh trắng của nó lấp lánh dưới ánh trăng.

Nó nhắm vào cổ em.

Wendy kinh hoàng nhắm nghiền mắt lại. Con mèo vào sắp sửa xé xác em.

Lát sau, Wendy cảm thấy một cái lưỡi nhám đang liếm nhẹ má em.

Em mở mắt.

Em sẽ sờ nhìn con mèo vàng. Nó đang liếm mặt em. Rồi nó cọ người và em và kêu pờ rừ, pờ rừ ừ...

Wendy chẳng thể nào tin được. Chuyện gì thế này?

Có cái gì đó rất quen thuộc trong mùi của con mèo vàng. Hai con còn lại cũng có mùi quen như thế.

Wendy nhìn con mèo nâu và đen khi chúng đến gần em. Chúng thôi không gặm gừ và phun nước bọt nữa. Tai chúng không còn dựng ngược lên, đuôi ve vẩy ra chiều thân thiện.

Wendy nhìn quanh và xâm xẩy mặt mày Khu vườn bắt đầu sáng hơn, mặt trăng đã lặn trong lúc em chạy trốn. Mặt trời sắp mọc.

Cơ thể Wendy bắt đầu ngứa ngáy. Cuộc đời lột làm người bắt đầu. Mình phải quay về phòng thôi, em nghĩ.

Em vùng chạy khỏi con mèo vàng. Nhưng vừa mới đi được vài bước, con mèo nâu to ùng nhảy đến cản đường em. Wendy cố tránh.

Nó vỗ em.

Thân hình đồ sộ của nó hất em ngã lăn xuống đất. Trước lúc Wendy kịp đứng dậy. Con mèo nâu đã chặn cái chân lông lá của nó lên cổ em.

Nó đè em nằm im. Wendy không thể cử động.

Bây giờ, hai con kia cũng chồm tới.

Quá muộn để Wendy kịp nhận ra mấy con mèo đó đang vờn em, theo cái cách em vờn lũ chuột.

Em không thể chống cự lại chúng.

Bây giờ, chúng sẽ kết liễu đời em.

Mấy con mèo kia xáp lại gần.

Wendy bị đè bẹp dưới bàn chân khổng lồ của con mèo nâu. Em bị kẹt giữa vòng vây của chúng. Em sợ hãi nhắm mắt lại.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bây giờ, mình đổi lối? Wendy nghĩ. Máy con ma mèo này sẽ làm gì với con người?

Em cảm thấy khuôn mặt mình vặn vẹo. Cảm giác ngứa ngáy lan khắp người. Bàn tay em đau nhói khi mấy cái vuốt chuyển thành đầu ngón tay.

Con mèo khổng lồ buông em ra. Cảm giác dễ chịu lan khắp người em
- Có lẽ chúng nó sẽ bỏ chạy.

Em từ từ hé mắt để nhìn, rồi hé nốt mắt kia.

Em sửng sốt.

Ba con mèo kia cũng đang đổi lối.

Wendy thích thú quan sát bộ lông của chúng lùi dần vào trong dạ. Mặt chúng chuyển thành hình tròn, lỗ tai cũng đổi dạng. Vuốt chúng biến mất và thay vào đó là mấy ngón tay. Rồi lát sau chúng phình to ra và trở thành bình thường.

Bỗng nhiên Wendy cảm thấy sợ hãi. Máy con mèo này cũng là người
- những con người biến thành quỷ hàng đêm.

Họ là ai vậy? Wendy thầm hỏi. Bây giờ họ sẽ làm gì?

Em nhảy lên, chạy về phía ngôi nhà. Em phải lẩn vào trong bụi cây trước khi họ nhìn thấy em là một cô gái. Wendy chạy.

Một bàn tay nắm cổ tay em, xoay người em lại.

Wendy mở to mắt nhìn ba gương mặt thân thuộc.

Mẹ, bố, và anh Brad.

Wendy choáng váng mặt mày. Hẳn mình đang mơ Chuyện này chẳng thể nào là thực, phải không?

- Chuyện... chuyện...

Wendy lắp bắp. Em không thể thốt lên lời.

- Wendy!

Mẹ em dịu dàng nói. Mái tóc vàng của mẹ ánh lên trong bình minh.

Brad vuốt mái tóc đen dài của mình ra khỏi mặt. Bố em đang gỡ mái tóc nâu dày rối bù.

Đây là ma mèo vàng, ma mèo đen, và ma mèo nâu to lớn.

Wendy reo lên:

- Mẹ! anh Brad! Bố! Con chẳng thể tin được chuyện này!

Mẹ Wendy mỉm cười:

- Bố mẹ và anh con cũng rất ngạc nhiên.

Brad nói:

- Này Wendy, em nóng nảy hơn là anh nghĩ. Cái cách em kêu gào về chủ quyền lãnh thổ ấy mà.

Bard mỉm cười với em.

Wendy vẫn còn thắc mắc:

- Nhưng...

Em đang có nhiều câu hỏi trong đầu. Em không biết hỏi câu nào trước.

- Con nghĩ nguyên do là tại lá bùa ma mèo. Nhưng khi con trả lại cho bà Bast thì con vẫn cứ bị biến thành mèo.

Bố em nhìn mọi người.

- Có hồi gia đình ta có một lá bùa ma mèo, - mẹ em nói. - Nhưng nó đã bị mất lâu rồi. Cái bà Bast ấy hẳn đã tìm ra nó.

- Con phải biết rằng, - bố em nói, - tự bao đời nay, tổ tiên nhà ta đều có thể biến thành ma mèo.

- Bộ mẹ đã dự định kể cho con nghe, con gái yêu ạ, - mẹ em nói, - nhưng bố mẹ phải đợi cho đến một thời điểm thích hợp. Bố mẹ không nghĩ con lại đổi lốt nhẹ nhàng đến thế.

Bard thêm vào:

- Bên cạnh đó, em không được thức đến quá nửa đêm.

- Hèn chi bố mẹ không cho phép con nuôi mèo.

Wendy nói.

Bố em gật đầu.

- Đây là lý do tại sao con quý mèo đến thế, - bố giải thích. - Nhưng chúng ta không thể nuôi mèo trong nhà. Không một con mèo bình thường nào lại có thể sống chung với ma mèo được.

- Chúng sẽ là kẻ thù của chúng ta!

Brad nói với giọng bông đùa.

- Em không thích thế. Cứ đánh nhau mãi, em càng trở nên ác độc.

Wendy thú nhận.

- Ban đầu thì ai cũng gặp rắc rối như thế cả, - mẹ an ủi. - Nhưng rồi con sẽ học cách chế ngự bản năng ma mèo.

Bố em nói:

- Đừng lo, con gái yêu của bố à, con sẽ biết được ngay thôi mà. Bố mẹ sẽ giúp con, sẽ dạy dỗ con bằng phương pháp của ma mèo.

Cả gia đình kéo nhau vào nhà.

Brad dụ dỗ:

- Nay Wendy, nếu em nghĩ đi lang thang trên đường thật là thú vị thì hãy đợi đến lúc anh đưa em đi săn trong khu rừng phố Fear. Anh sẽ chỉ cho em xem rất nhiều cảnh ngoạn mục.

Bỗng nhiên Wendy dừng phắt lại. Em nhìn Brad với vẻ trách móc:

- Tại sao anh lại tấn công em? Suýt chút nữa anh đã giết chết em!

Brad cúi đầu lí nhí:

- Anh xin lỗi, nhưng anh không biết đây là em.

- Đúng vậy đấy Wendy - Bố nói. - Cả nhà ta không ai hay biết gì đâu. Chưa có ai trong gia đình ta lại có thể đột lột sớm như thế, ở vào tuổi con.

- Anh thì phải gần mười bốn tuổi mới đổi được.

Brad nói. Wendy nghe trong giọng anh ấy có phần ganh tỵ.

- Có lẽ là do lá bùa, - anh nói, - Có lẽ lá bùa đã giúp em biến hoá sớm hơn.

Mẹ Wendy mỉm cười và nói:

- Có lẽ thế thật, nhưng chắc là tại Wendy khôn trước tuổi.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>